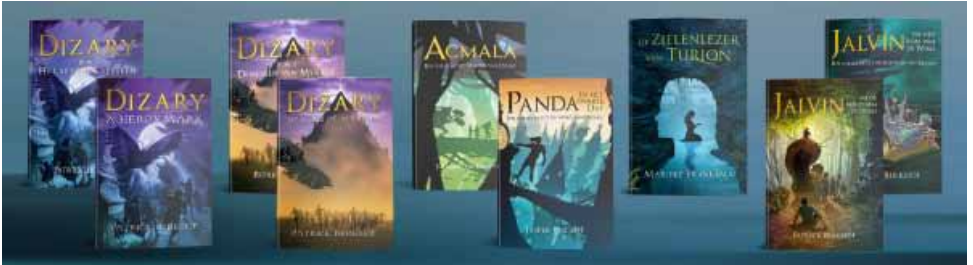

Dit zijn de eerste hoofdstukken van de boeken uit de Wold van Dizary. Geniet ervan.

Boeken verkrijgbaar in Paperback of E-book

Elk verhaal is los te lezen.

Elk verhaal sluit goed aan op de andere boeken van Project Dizary.

De boeken samen vormen de onthulling van een groot geheim wat de wold in zijn greep houdt.

(C) 2024- 2025 - Project Dizary

INHOUD

Dizary boek 1 - Het Levende Systeem
Patrick Berkhof - Vanaf pagina 5

Dizary Boek 2 - Demonen van Myradé
Patrick Berkhof - Vanaf pagina 18

Acmala - Een verhaal uit de wold van Dizary
Johan Klein Haneveld - Vanaf pagina 27

Panda - En het zwarte Dat
Jasper Polane - Vanaf pagina 34

Jalvin en het rijm van de Wold
Patrick Berkhof - Vanaf pagina 41

Jalvin en de magie van de Wold
Patrick Berkhof - Vanaf pagina 45

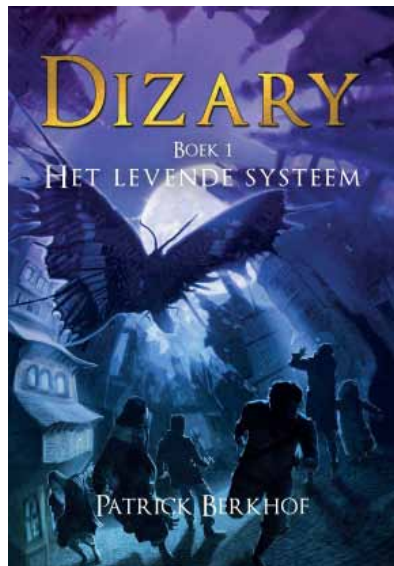
Jalvin en het zwijgen van de Wold
Patrick Berkhof - Vanaf pagina 56

De Zielenlezer van Turion
Marieke Frankema - Vanaf pagina 65

DIZARY
BOEK 1
HET LEVENDE SYSTEEM

PATRICK BERKHOF

HOOFDSTUK 1

HET OFFER

“Hooggeëerd publiek, laat ik u voorstellen aan de jonge helden van deze dag: de vredebewaarders Ileas en Arak van het gilde Fermitas.”

De stem van de omroeper klonk als mokerslagen in graniet zo hard. Hij moest zijn stem wel versterken om boven de joelende menigte bij het feest uit te komen. Het publiek in de tempel ging erg tekeer en allemaal wilden ze een glimp opvangen van de jonge helden.

“Halimot is weer een stuk veiliger geworden nu de alom beduchte inbreker en dief Fromus Klymstreat is ingerekend.” Het gezicht van de omroeper had iets weg van dat van een droevige hond. Hij grijnsde trots en zwaaide met een uitgebreide haal naar de twee jongens naast hem. Alsof het publiek het nu pas in de gaten kreeg dat daar twee ietwat slungelige jongens stonden, reageerde enthousiast met luid geschreeuw en applaus.

Ileas was een van die voorgestelde helden en hij stond er ongemakkelijk bij. Met zijn handen op zijn rug en staarde naar de honderden ogen voor hem. Hij deed alsof hij alle vriendelijkheid waardeerde, maar hij wilde niets liever dan zo snel mogelijk dit podium weer verlaten.

Zijn vriend Arak dacht daar anders over. Hij zei: “Wat een geweldig moment. Kijk, deze mensen zijn dol op helden.”

“Echte helden,” zei Ileas.

“Je moet zorgen dat ze van je houden. Dan valt het allemaal best mee. Ik zou wel gek zijn om dit overheerlijke moment van

aandacht aan mij voorbij te laten gaan.” Arak stak zijn borst met het gildewapen van Fermitas vooruit. Hij glimlachte de menigte toe en nam het gejoel met open armen in ontvangst. Het was vooral Adrit, de serveerster, die met hem flirtte.

Ileas kreeg van haar blik alleen maar ijspegels op zijn rug. Hij fluisterde: “Mag ik je erop wijzen dat we dit misschien een beetje verkeerd hebben aangepakt?”

“Nonsens.” Vervolgens begon Arak luid en met plechtige stem tot zijn publiek te spreken. “Dank u dat u ons als helden ziet, maar bescheiden als wij zijn is dat woord voor ons teveel eer. Wat wij hebben gedaan is eenvoudigweg ons dagelijks werk als vredebewaarders.”

Dit is vooral niet het moment om op te vallen, dacht Ileas en hij zei tegen zijn vriend: “Blijf jij maar lekker staan genieten, dan neem ik ondertussen wat te drinken.”

Een toegestoken bierpijp was voor hem een perfecte aanleiding om het podium weer te verlaten. In een paar stappen was hij het korte trappetje af. Maar al te graag wilde hij zijn droge keel smeren na een hectische dag, als hij daar de kans toe kreeg.

“Proost met mij, jonge held,” zei iemand en een ander zei: “Drink met ons samen, zegen ons en verwen ons met alle verhalen van jullie missies.”

Ze zetten hem klem, zodat hij naar voren noch naar achteren kon.

“Ik wil je alleen even aanraken,” zei een vrouw giechelend.

Daarvan griezelde Ileas wel het meest: van die kleffe, naar bier en wijn ruikende handen die hem aanraakten. Vlug ontweek hij hun verlangende blikken en worstelde zich een weg naar de kale buitenmuur van de tempel. Daar lieten ze hem eindelijk met rust.

Pfff, wat een feest.

Hij voelde zijn rug klagen van het lange staan. Dit feest was alleen maar hinderlijk en er zou nog gedoe van komen als ze hier langer bleven rondhangen.

De altijd goedgemutste Arak bekommerde zich niet om de zorgen van zijn vriend en danste er op los. Ileas vond dat geen probleem, zo zat hun vriendschap in elkaar. Ze moesten elkaar soms vrij kunnen laten, ook op minder prettige momenten.

Een eindje verderop begon Arakte dansen, totaal niet op de maat van de muziek.

Het feest had iets lekker kneuterigs. Veel voorbereidingstijd was er niet geweest, omdat het nieuws dat de dief Fromus Klymstreat was ingerekend slechts drie uur jong was. Er waren nog ongedekte tafels, stoelen waren van her en der bijeenge trokken en er was een door het wijkhoofd gedoneerd biggetje, dat met gespreide pootjes boven het vuur hing te sudderen. Ook kwamen er vanuit elke richting schalen voorbij die vol lagen met het heerlijkste vlees en de heerlijkste groenten. Een trotse vrouw kwam met versgebakken broden aanzetten en iemand rolde kaas voor zich uit. Niet dat de kaas zo groot was. Er kwamen Utse gele wijnen voorbij, donkere bieren van Listaan, gezouten vis en er werd volop Klap Tok tabak gerookt.

Schuw keek Ileas rond voor hij wat van een schaal griste. *Bij de goden van de muur, dit is ongekend veel eten.*

De bediende lachte hem niet onaardig toe en duwde de hele schaal in zijn handen. “Hier held, pak aan. Jij hebt dit verdiend na wat jullie voor geweldig werk hebben gedaan voor deze wijk.”

Je moest eens weten, dacht hij. Hij keek naar het eten. *Waarom ook niet*. Hij gaf zich over aan zijn honger en hij at, hij vrat, het maakte hem niets meer uit. Grote stukken vlees werkte hij weg alsof hij zich voor de komende maanden wilde volstouwen. Vet spoot uit de kippenpoten en droop langs zijn kin omlaag.

Van zoveel eten tegelijk ging hij ongelofelijke pijn in zijn buik krijgen, dat wist hij nu al.

Zijn vriend zwierde verderop nog vrolijk rond in de armen van een paar vrouwen. Mensen van alle leeftijden dansten op de opzweepende muziek alsof ze zich in geen jaren zo hadden laten gaan. De band maakte zweverige muziek en de zanger klonk afschuwelijker dan een zwerm Striemvogels. Een zwevende menigte, arm in arm aan elkaar hangend, deinde op en neer. Ook tafels werden als podium gebruikt om op te hossen.

De muziek was wel aardig, maar kon Ileas niet echt bekoren. Dansen was sowieso niet zijn ding. Hij zou pas dansen als hij echt gelukkig was. En hij zag zich op dit moment niet tussen die plakkende lijven in het midden van de tempel rondhossen.

In het midden, waar ook de dief Fromus Klymstreat op een massief marmeren blok lag. Hij lag er tam bij en staaarde door het ronde open dak naar de sterrenhemel. Als hij minder heftig zou ademen zou je denken dat hij allang de eindsteeg gezien had. Hij was stervende en na zijn dood zou zijn lichaam aan het levende systeem worden geschonken. Dat was zoiets als teruggaan naar de oorsprong, waarna je weer werd herboren, voor zover Ileas wist en wilde weten.

En als hij gaat, zijn wij allang vertrokken, dacht hij. Heel bewust had hij afstand tot dat marmeren blok bewaard, want hij zou Fromus beslist niet onder ogen durven komen na wat er vandaag gebeurd was. *Hij is ingerekend en dat is het belangrijkste voor deze wijk. Klaar om te sterven, daar valt niets meer aan te doen.*

Wel had Ileas graag de geur van Fromus in zich opgenomen als een soort van trofee. Geur was zijn ding. Zijn reukvermogen had zich in zijn dertien jaar zo ontwikkeld dat hij duizenden geuren kon onthouden en herkennen. Het zat als een encyclo-

pedie in zijn hoofd. Wat hij ermee moest – hij had geen flauw idee. Maar soms kon hij de drang om iemands geur in zich op te nemen niet weerstaan. Dat gold ook voor die dief en zijn geur hoorde thuis in zijn collectie. Daarvoor hoefde Ileas alleen maar van zijn plek te komen.

Maar nu die uitgelaten menigte rond het marmeren blok hoste, zag hij daar geen kans toe.

Vandaag niet meer. Hier blijf ik staan. Hij slikte moeizaam zijn bier door.

“Ik zal morgen uitslapen en pas opstaan als de zon ondergaat en de vogels stoppen met fluiten.” Arak was naast hem komen staan met zijn bier in zijn ene hand en een stuk vlees aan een vork in zijn andere.

“Een goed bed zou fantastisch zijn,” zei Ileas. Hij veegde zijn lange blonde haren opzij en zette de bierpijp aan zijn lippen. In een paar teugen zoog hij het koude bier naar binnen; het bruiste in zijn keel. Hij sloot zijn ogen, slaakte een zucht en even voelde hij zich zo ontspannen dat hij de bierpijp bijna op de grond liet vallen.

“Laten we vooral genieten. Dat mag best eens,” zei Arak. “Hoewel het erop lijkt dat jij vergeten bent hoe dat moet. Kom op, dans, vreet, zuip.”

“Je weet dat ik zo mijn eigen manier heb.” Ileas ontweek zijn blik, want zijn vriend wist verdomd goed waarom hij hier stond.

“Jezelf terugtrekken in een hoekje?” vroeg Arak.

“Nee, kneus,” zei Ileas. “Op mijn gemakje alle indrukken op me laten inwerken. Het is druk genoeg.”

“Als er niet wordt gelachen, blijft er alleen huilen over.” Arak werd door een paar meiden bij de arm genomen en een stuk verderop begonnen ze wellustig rondjes te draaien.

Een moment vroeg Ileas zich af waarom ze niet ook hem bij de

arm namen. Blijkbaar straalde hij een ontzettende desinteresse uit. Deze houding ging hij dan eens goed onthouden voor een volgende keer. Hij ontwarde met één hand wat knopen van zijn wambuis, want hij zweette als een otter. Er werd een volle bierpijp in zijn handen gedrukt, de mensen mochten hem werkelijk of ze vonden dat hij zijn zorgen maar eens goed moest wegdrinken. Meteen nam hij een flinke teug.

Al die ogen. Teveel mensen keken hem zo aan, ze loerden zoals mensen dat konden doen. Zouden ze zijn geheim doorhebben? Vlug nam hij nog een teug.

De siermechaniekjes van sommige mensen klikten en klakten zodra ze naar hem keken. De een was nog griezeliger en opzichtiger dan de ander. De M-klik, zoals het mechanische sieraad in de volksmond werd genoemd, was een eigenaardige trend. Het was belachelijk om te zien hoe deze mensen hun uiterlijk hadden durven aantasten. Hoewel het een hoop mensen niet leek te deren dat hun mondhoek in een onhandige greep gehouden werd door een mechanisch gouden armpje, dat glanzende tandwielen langs hun oren draaiden of dat hun ooglid voor altijd open bleef staan door een springveer.

Toen Ileas nog een paar stappen achterwaarts zette, liep hij tegen een koude marmeren zuil aan. Links lag een stapel wijnvaten en rechts de kleverige toog. Voorlopig werd dit zijn plekje van waaraf hij alles prima kon overzien. De pilaar bood hem daarbij de koelte en de steun die hij zocht, want hij voelde zijn benen al flink zwabberen. Hoe lang ging dit feest nog door?

Het waren uiteindelijk niet de handen die hem wilde aanraken, de mensen die met hem wilde proosten, M-klik, noch de blikken die zijn kant uit priemden die hem dwars zaten. Juist met zoveel mensen om hem heen voelde hij een ongekende leegte in zijn lijf. Er was hier niemand die hij kende, behalve

Arak, niemand die hij vertrouwde, niemand die hij spontaan in de armen kon vliegen, geen vrienden, geen vriendin en zijn ouders waren dood. Voor hem was er alleen de wold waar hij constant hard doorheen fietste.

Zelfs in zijn dromen zocht hij naar nieuw avontuur om de leegte te verjagen. Maar dit avontuur werd hem met de minuut steeds erger.

“Teveel indrukken,” zei Arak, uit het niets opdoemend.

Ileas liet wat bier uit zijn bierpijp hupsen. “Rund, je liet me schrikken. Dit feest doet mijn hoofd tollen. Nou goed. En je stinkt.”

Een beetje tegen elkaar mopperen hadden ze soms nodig, bij wie anders konden ze hun woede botvieren? Bij wildvreemden op straat hadden ze dat al lang geleden afgeleerd, want dat resulteerde vaak in rake klappen.

Ook de laatste knoop van zijn hemd ontwarde Ileas en hij schudde het zachte linnen een paar keer op en neer. Het was ongekend heet in de tempel of lag het aan hem?

Arak legde zijn hand op zijn schouder en schudde even, waarna Ileas met moeite een glimlach tevoorschijn toverde.

Mij zal niets overkomen met jou in de buurt, herhaalde hij in zijn hoofd. Ze waren sinds hun jonge jaren op elkaar aangewezen en als broers voor elkaar.

De muziek stopte abrupt, alsof iemand een dik kleed over de muzikanten had geworpen. De dansende menigte hield halt. Sommigen keken verbaasd rond, totdat er in het midden van de tempel net onder het open dak een paars gewaad neerdaalde. Iedereen barstte in juichen uit en de mensen werden nog meer uitgelaten dan ze al waren.

Terwijl in de tempel het licht dimde, verstijfde Ileas volledig, zodat hij alleen zijn ogen nog kon verdraaien. Zijn vriend stond

er net zo verstijf bij.

We hadden verdomme al weg moeten zijn, dacht Ileas.

In het paarse gewaad bleek een man te zitten, een heilige. Zijn ogen waren griezelig naar boven gedraaid en de spieren in zijn nek stonden zo krachtig aangespannen als touwen.

De heilige brulde wat, het klonk als totale onzin, maar dat maakte niets uit, want er was toch geen hond nuchter genoeg om te begrijpen wat hij zei.

Nu kwam de menigte definitief tot stilstand en keek zwijgend toe. Op een balustrade stapten een aantal gestalten in puntige paarse gewaden tevoorschijn, terwijl ze allemaal tegelijk hard op hun trommels sloegen.

De heilige hief zijn armen: het was blijkbaar tijd.

Ileas kreeg opeens een duw in zijn rug. De menigte, die er opeens uitzag als één donkere massa, opende zich voor zijn voeten en hij werd naar voren geduwd. Totaal onthutst keek hij over zijn schouder naar zijn plekje, waar hij zich nog geen minuut geleden zo veilig had gevoeld. Arak volgde hem.

Door een haag van onpeilbare gezichten en klakkende mechanische sierraden werden ze in de richting van het marmeren blok gewerkt. Voor zijn gemoedsrust staarde Ileas naar de vloer en hij was even geneigd Arak een hand te geven nu het nog kon. Ze kregen applaus en hij kreeg het koud en warm tegelijk.

Eenmaal bij het blok werden ze omgeven door een ruime kring van mensen. Dit vond hij niet zo'n goed idee en in onderdrukte paniek zocht hij al naar een uitweg.

Hij zag zichzelf dwars door de rij mensen heen rennen die links het dunst was. Verderop zou hij op het podium kunnen springen, de deur erachter opentrekken en ervandoor gaan. Maar dat waren alleen zijn gedachten, zijn lijf bleef hier verdomme gewoon staan.

Zo waren ze ineens weer het middelpunt van de aandacht, terwijl de heilige een paar woorden zei. Op de achtergrond dreunden de trommels in een hypnotiserend ritme.

Ileas richtte zich op de dief Fromus Klymstreat, die zo griezelig ontspannen op het marmer lag. Hij vroeg zich koortsachtig af wat hij hier samen met Arak zou moeten doen.

Zo dichtbij. Zijn geur, die trofee. Heel even zette hij zijn neus aan het werk, snoof en aarzelde. *Toch moet ik hier weg zien te komen. Ik wil hier niet zijn.* Langzaam schuifelde hij een paar passen voorwaarts, terwijl de rituele dans weer losbarstte op het ritme van de trommels.

“Ik heb gefaald,” sprak Fromus Klymstreat ineens.

Ileas schrok zich wild, alsof de dief hem met die woorden in zijn nek had geslagen.

Nog steeds keek de dief naar de sterren, zonder met zijn ogen te knipperen. Hij zei: “Het kwaad zit zo diep in mijn bloed, ik deed zelfs mensen kwaad na mijn beschuldiging. Daarom mag het levende systeem mij hebben voor de eeuwigheid.” Daarna sloot hij zijn ogen en liet zijn armen langs zij bungelen.

“Dank u,” klonk er uit het publiek. “Dank dat u uzelf schenkt voor het goede van deze wold. Dank dat u het levende systeem wilt voeden met uw lichaam.”

“Goed dat dit mogelijk is, anders verpaupert deze wijk zo snel,” zei iemand anders moeizaam, omdat zijn kaak door een mechanieke in tegengestelde richting op en neer bewoog.

Fromus Klymstreat kreeg bloemen toegeworpen.

Oké, dacht Ileas, hij is onder invloed en niet zo 'n beetje ook. Dit was voor hem het moment om de cirkel te verlaten. Hij maakte rechtsomkeert, maar het publiek hield hem tegen. Een held bleef uiteraard op het hoogtepunt van de avond, maar wat mocht het hoogtepunt dan wel zijn?

Fromus Klymstreat draaide langzaam zijn hoofd wat opzij. Hij keek eerst Ileas strak aan en vervolgens Arak, die naast hem stond. “Wie zijn jullie eigenlijk?” vroeg hij.

De muziek zweeg abrupt, na nog een paar knullige halen over een viool.

“Wie wij zijn?” vroeg Arak, terwijl hij een ongemakkelijke lach produceerde. “Dat ben je vast vergeten nu je zo onder invloed bent. Wij zijn de vredebewaarders die jou hebben ingerekend.”

Te verzwakt om helemaal overeind te komen, hief de dief alleen zijn hoofd op en zei: “Nee, dat zijn jullie niet.”

Er ontstond gemompel en onrust onder het publiek.

“Het is duidelijk dat deze man behoorlijk de weg kwijt is,” zei Arak luid om de gemoederen te sussen en tot de heilige zei hij: “Laten we doorgaan met deze plechtigheid... wat jullie er ook mee van plan zijn.”

De heilige was het daar helemaal mee eens en knikte vluchtig. Hij beseftte blijkbaar ook dat er snel iets moest gebeuren voordat de stemming omsloeg. Alcohol bracht weliswaar gezelligheid, maar maakte mensen ook onvoorspelbaar. Hij deed gehaast wat passen naar voren en pakte het hoofd van de dief met beide handen beet.

De blik van de dief ging voor een laatste maal naar opzij en hij sprak: “Ik ben een dief die verdient te sterven, maar jullie zijn net zulke oplichters als ik. Jullie zijn geen vredebewaarders. Ik herken een oplichter meteen, daarvoor ben ik er lang genoeg een geweest. Ik hoef alleen maar in jullie ogen te kijken.”

Snel ontweek Ileas zijn blik. Vooral ook omdat hij zichzelf in een fractie van een seconde op zijn plek zag liggen.

Nu werd het publiek om hem heen werkelijk onrustig. Meerdere mensen stapten naar voren, zodat de cirkel waarin hij en

Arak stonden benauwend klein werd. Boze woorden weerklonken steeds luider.

Arak draaide zich om en deed een poging zich door de menigte te wringen. “Wij moeten gaan, onze plicht roept.”

“Je hebt geen plicht, want je bent een oplichter,” zei Fromus en hij lachte als een kraai. “Je hebt nergens om heen te gaan.”

Beide jongens werden ruw vastgegrepen.

Op de achtergrond klonk een luide bel - het alarm.

De heilige had zijn ogen weer naar dat griezelige wit gedraaid en de spieren in zijn nek weer aangespannen, terwijl hij het hoofd van de dief vasthield.

Ileas begon te vermoeden dat deze plechtigheid meer was dan alleen het vreedzaam heengaan van de dief.

Fromus Klymstreat sloot uiteindelijk zijn ogen en de heilige sprak nog een paar woorden. Meteen daarna kwam het marmeren blok tot leven en schoten er donkere tentakels naar boven die over de dief heen begonnen te kronkelen.

De adem van Ileas stokte en hij verstijfde. Waar waren hij en Arak in beland?

Het leek wel alsof de duisternis van Nedorium vlak voor zijn ogen naar boven gekropen was om de dief op te halen. Dit had niets meer te maken met een schenking, dit was een offer. Delen van de dief begonnen te veranderen in een vormloze donkere substantie.

In zijn ooghoek zag Ileas het gebeuren en bij het geluid van krakende botten draaide zijn maag om. Het enige wat hij wilde was hier vandaan komen, maar vele handen hielden hem stevig vast.

Met gekraak, horten en stoten trokken de tentakels Fromus mee het marmer in. Daarna werd het marmer weer glanzend en glad alsof er niets gebeurd was. Het publiek was tevreden met het

offer en juichte.

Helaas vormde het ritueel geen reden om de jongens te vergeten.

“Arak,” schreeuwde Ileas boven het publiek uit. Hij keek opzij.

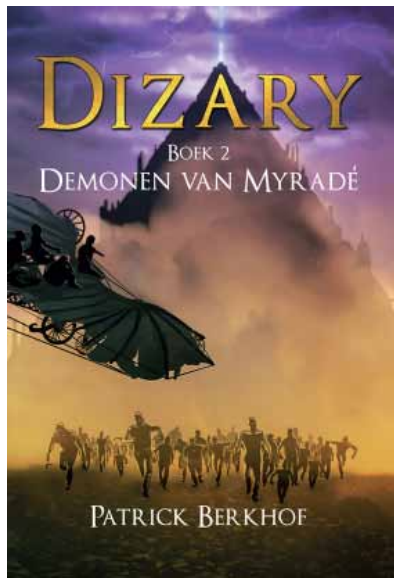
Daar was zijn vriend bedolven geraakt onder de mensen die hem in bedwang hielden. Zijn rood aangelopen hoofd glom van het zweet en verraadde hoe hij zich inspande om te ontkomen.

Hij brulde iets, maar door de spanning, de drukte en de alcohol was het brein van Ileas dikke soep geworden.

Echte vredebewaarders waren al snel ter plekke en zonder mededogen sleurden ze hen mee.

DIZARY
BOEK 2
DEMONEN VAN MYRADE

PATRICK BERKHOF

HOOFDSTUK 1

MISSIE MOES

Hun voetstappen denderden door de gang, de vloer kraakte onder hun gewicht. Ze smeten de deur open, liepen door en sloten hem af met een houten balk. Verder. Nog een gang door en daarna de trap op – de enige uitweg die ze hadden. De gang leek eindeloos, ze renden zo hard als ze konden. Eindelijk kwam de volgende doorgang naar links in zicht. Daarna naar rechts en meteen weer naar links, de trap op. Verder omhoog.

De zware voetstappen achtervolgden hen van steeds dichterbij. Zonder moeite werd een etage lager de deur opengebroken en de ijzingwekkende brul van de trol klonk alsof hij vlak achter hen stond.

Ze moesten verder, er was geen andere mogelijkheid. De laatste etage kwam in zicht, met zijn rijen voorraadkasten vol jampotten, in een langgerekte ruimte die aan het einde niet overdekt was – anders konden de reusachtige bijen niet af- en aanvliegen om de jampotten te bevoorraden. Er hing een overweldigende zoete geur en de vloer plakte. Bij de rand van de open etage aangekomen keken de gezellen de diepte in. Vijftien meter lager lag de stenen stoep van de Jamkade.

Arak, met zijn hoogtevrees, zei op veilige afstand: ‘We hadden ook een lagere verdieping kunnen uitkiezen.’

‘Precies,’ zei Jinasum en tegen Ylly zei ze: ‘Maar het was jouw plan toch om die trol hierheen te lokken?’

‘Het is óns plan, zo hebben we het vanochtend op het hoofdkwartier besproken. Dit is de juiste plek om dat beest te verslaan,’ zei Ylly.

‘Nou,’ zei Ileas. ‘Volgens mij hadden we beter...’

‘Is ’t klaar?’ vroeg Rudarg, die naar voren stapte. ‘Die hurner komt eraan, ’k hoor ’m.’

Het was tenminste nog een plan en Ileas kon zich er redelijk in vinden. Als het goed ging hoefden ze nauwelijks in actie te komen. Wel zo fijn, want hij vond het verstandiger om wapengezwaai en rake klappen te ontlopen. Dat was veel beter voor zijn iele en slungelige lijf. Hij was een eenvoudige jongen en bezat geen speciale krachten of iets van magie, voor zover hij wist. Het leven van de straat stroomde door zijn bloed en bracht hem altijd een nuchter levensmotto: zorg dat je niet doodgaat.

Hij stond naast zijn jonge collega’s Jinasum, Rudarg, Ylly, Arak en de poes Zeliska. Deze missie had de juiste ingrediënten. Het probleem – de trol –, een mix van dappere strijders, een aanvalsplan, een val, wapens, fysieke kracht. En toch... zijn gevoel zei hem dat er wat aan ontbrak. Hij probeerde de missie te vergelijken met eerdere prestaties, zoals het verslaan van een reuzenmot op de daktuinen van Kloosterwoarde. Maar toen bepaalde geluk merendeels hun succes. Er moest toch ook een keer sprake zijn van wijsheid, vond hij. Eerder al had hij de taken van zijn collega’s in gedachten verdeeld en de aanvalsroute uitgestippeld. Theoretisch gezien moest dit een eenvoudige klus worden.

‘Als het zover is, ga jij naar links,’ zei hij tegen Arak. ‘En Jinasum...’

‘Vanaf hier heb ik meer overzicht als ik aan de touwen trek, dus ik blijf hier,’ zei Ylly.

Arak zei: ‘Let op, hij zal zo wel komen.’

‘Ja, ik hoor hem ook,’ zei Ileas. ‘Jullie weten het: niet meteen op dat beest –’

‘Dat beest wil je niet thuis in je bed vinden na een lange werkdag,’ zei Ylly tegen Jinasum.

‘Nee, zeker niet,’ antwoordde ze met haar degen in de aanslag.

‘Eerder iemand als ik, bijvoorbeeld.’ Ylly haalde een hand door zijn zwarte haren.

Ze richtte haar ogen even naar de lucht en zuchtte. Daarop schudde ze zijn haren weer in de war en zei: ‘Je hebt ambities, maar nog een hoop te leren, jochie. Maak je liever gereed.’

‘Ha, ha, doe nou niet alsof je tien jaar ouder bent dan ik! Als we dit trollenprobleem oplossen verdien ik een zoen.’ Ylly zwaaide met zijn twee roestige dolken langs zij.

‘De eerste krijg je dan van Rudarg,’ zei ze lachend.

Ileas kuchte om de aandacht te krijgen en zei luid: ‘Mooi, laten we goed observeren wat de trol straks gaat doen. Eindelijk hebben we hem tot hier weten te lokken. Jullie weten het: we moeten deze klus netjes aanpakken.’

‘Netjes?’ vroeg Rudarg. ‘Zoals met mes en vork?’

Ileas antwoordde: ‘Er geen ergere rommel van maken dan het probleem al is.’

Nou hadden ze de afgelopen maanden niet bepaald een onberispelijke reputatie opgebouwd.

‘Vooruit dan,’ zei Ylly en hij ging er klaar voor staan.

Verderop klonk gebonk en gekraak. De laatste smalle houten doorgang vormde geen obstakel voor de trol en met een overdonderend kabaal, woest snuivend, liet hij zich zien. Hij had vuisten zo groot als een wijnavat en als hij je daarmee raakte, brak hij je schedel met gemak in stukken. Zijn nagels waren zo scherp dat je er een rafelige open buik aan overhield als je niet uitkeek. Hij had vingers die je botten braken alsof het stokjes waren. Zo van een afstandje gaf hij de indruk van een langgerekt bonk vlees en het was nog maar een jonkie.

‘Jaaah, we pakken hem.’ Ylly rukte strijdlustig aan een paar touwen.

Er gebeurde helemaal niets.

‘Ylly, nu!’ zei Ileas. ‘Nu, nu in de zin van – meteen!’

De trol deed een paar stappen en stond al voor hem. ‘Haai.’ Zwoesh. Ileas vloog door de lucht en kwakte tegen een muur. Een ijzige pijn trok door zijn borst, bloed bevlekte zijn linnen hemd.

Zijn vriend zag het gebeuren en brulde tegen de trol: ‘Stop, hou daarmee op! Jouw woest gedrag is ongetolereerd in onze wijk. Je staat onder arrest.’

‘Bwaaah, haaaah, haah.’ De trol sputterde flauwtjes. Hij had donders goed begrepen dat hun val – hem onder de voorraadkasten bedelven – haperde. Ook wist hij dat de gezellen geen kant meer op konden. Zijn grijns legde twee rijen brokkelige tanden bloot.

Jinasum kwam naar Ileas toe. ‘Gaat het?’

‘Ik red me wel,’ zei Ileas. ‘Help de anderen.’

‘Kabouter!’ zei de trol tegen Rudarg Klats.

Die reageerde meteen met: ‘Jij kwaspelaar!’ Rudarg was klein en beslist geen kabouter. Hij was een driftige jongeman, die ooit door beheksing klein was geworden; zoals gekrompen linnen in de kookwas. Om zijn lengte te compenseren bezat hij een contractie van mechanisch uitschuifbare benen. Die stelden hem in staat, hoog te springen en als een roofvogel boven op de trol te landen. Zijn sprong begon stevig, maar dat was de plafondbalk ook waar hij tegenaan vloog.

Dat leidde de trol even af en dat was voor de gezellen het teken tot aanvallen. Ylly, Rudarg, Arak en Zeliska stormden op hem af met roestige dolken, getrokken degen, touw en vlijmscherpe nagels. De trol reageerde snel en hield hen op afstand met zijn vervaarlijke klauwen, waarmee hij zonder moeite dwars door een houten kast heen sloeg. Gebroken jampotten vlogen in het rond en de houten vloer werd spectaculair glad.

Ook Ileas kreeg een paar glassplinters tegen zich aan terwijl hij weer overeind kwam. Met één hand op zijn borst stelpte hij het

bloeden en ondertussen schatte hij in, op welk moment hij het beste in het gevecht kon inspringen. Hij had een goed overzicht van het geheel en zag alle ingrediënten van deze missie samenvloeien tot een moes. Waarom toch? Waarom koos bijvoorbeeld zijn collega Rudarg geen betere ondergrond voor hij met zijn korte zwaard uithaalde? Nu zwabberde hij op zijn mechanische benen door de jamen de uithaal met zijn zwaard miste Arak op een haar na.

Arak had gelukkig ervaring en bukte op het moment dat het zwaard over zijn hoofd suisde. Intussen bleef hij zich maar richtten tot de trol: ‘Trol, je weet dat dit verboden is.’ Met een lus in een touw probeerde hij een van de grote klauwen te grijpen, maar het beest mepte erop los. ‘Laat mij je handjes binden, voor er nog meer gevaarlijke dingen gebeuren. Kom op!’

‘Neu,’ zei de trol. Hij bleef met zijn klauwen maaien en miste Jinasum net. Zij haalde daarop met haar degen uit naar zijn kuiten, maar die ketste af op de dikke eeltlaag. ‘Dat beest is te hard,’ zei ze. ‘Zeliska, je nagels zijn meer dan welkom.’

Boven op een stellingkast sloop de poes Zeliska dichterbij, maar net toen ze de trol wilde bespringen trok hij de kast omver. Ze viel en glibberde over de vloer. De kleverige jam veranderde haar bruin-witte vacht in een vieze bende.

Arak hielp haar weer op de been. ‘Gaat het?’ En daarop glibberde ook hij over de vloer.

Ze miauwde naar hem en ze knikten beiden. Toen sprong ze op de trol af en Arak deed nog steeds zijn ding met de lus in het touw. Pats, deze onverwachte vuistslag van de trol had hij niet voorzien. Meteen sloeg hij terug, maar nu dook Ylly voor hem op. Door de rake klap die de jongen opving, rolde hij met zijn ogen. Toch deed het hem weinig – hij was een hardeen al snel ging hij verder met waar hij mee bezig was: Arak, Rudarg en Jinasum in de weg lopen en proberen zoveel mogelijk handelingen van zijn collega’s na te

doen.

Naar Ileas riep hij: ‘Doe dan mee, kneus!’

Ileas keek hem boos aan. ‘Je moet... Kijk dan. We kunnen allemaal beter... Waarom denkt niemand na? Het is allemaal zo chaotisch.’ Hij had niet het gevoel dat hij een afwachtende houding aannam – hij was gewoon bedachtzaam.

Het leek erop dat ze geen stap verder kwamen in deze brij van rondvliegend glaswerk, kleverige jam, versplinterde kasten en woeste kreten.

Opeens viel er een pauze doordat een grote vlinder de aandacht trok. Het was Jinasum: zij had een groene organische cape en als ze die wijduit hield, waren de vlinderpatronen haast hypnotiserend.

De donkere kraalogen van de trol prikten er meteen doorheen. ‘Whaah, haah, haah.’

Jinasum gaf niet op en wikkelde haar ondoordringbare cape strak om zich heen. Ineens schoot midden tijdens haar handelingen een groene cocon uit. Dit bracht de trol wél van de wijs en hij draaide rondjes om haar te grijpen. Zijn afleiding betekende voor de anderen een mooie gelegenheid om hem in te sluiten. Arak had eindelijk de lus rond de pols van de trol geslagen; nu de andere pols nog. Rudarg prikte de trol in zijn schenen en eindelijk slaagden ze erin het beest in bedwang te krijgen.

‘Auw, nou!’ zei de trol.

Het geheime wapen van de weetkundige poes Zeliska waren haar nagels. De anatomie van veel levende wezens was haar bekend; ze wist op welke plekken ze moest uithalen voor gemene verwondingen. Miauwend sprong ze naar voren en met haar nagels maakte ze een paar diepe voren in zijn rug.

Ylly bleef vooral springend en huppend zijn collega’s na-apen, zonder al te veel resultaat. De trol was hem zat en mepte hem als een vlieg tegen de vloer.

Dit was het moment. Ileas schoot hem te hulp, hij sprong op de schouders van de trol en sloeg het touw een paar keer rond zijn nek. Meteen gaf het beest een ruk aan het touw, zonder te begrijpen dat hij zichzelf nu stond te wurgen. Met zijn vrije hand greep hij Ileas bij zijn arm en smet hem tegen de vloer alsof hij wasgoed droogslingerde. Ileas gleed een paar meter door naar de rand van de etage. Zijn lijf deed overal zeer en hij proefde bloed in zijn mond.

Met donderende voetstappen kwam de trol op hem af. Ileas zag zichzelf vandaag al als eerste van het team sterven. ‘Jelp!’ piepte hij en hij kroop door de glibberige jam achteruit, in de richting van de rand van de etage. ‘Iemand?’

Ylly was alweer op de been. Hij keek naar Ileas en de trol – keek alleen maar. En was dat een grijns op zijn gezicht?

Ileas gilte: ‘Help me dan, verdomme!’

De trol kwam dichterbij en hief zijn klauwen.

Kadeng, kadeng, kadeng, klonk het geluid van de stellingkasten, die als een stel dominostenen omvielen. Trots keek Rudarg toe: met zijn mechanische benen was hij erin geslaagd hun trollenval toch nog in werking te stellen. Een van de kasten overviel de trol en vloerde hem. Daarna droegen nog een paar kasten bij aan zijn insluiting. Verderop in de ruimte klapte de rest van de kasten omver, zonder verder effect.

Ileas slaakte een zucht van verlichting, maar meteen daarop versplinterde de klauw van de trol op nog geen centimeter bij hem vandaan de vloer. De trol was verzwakt, maar nog wel in staat om zich met zijn klauw onder de kasten vandaan te trekken. Zijn donkere ogen lieten Ileas niet meer los – zijn voorliefde voor jam had duidelijk plaatsgemaakt voor zin in een smakelijk gebarsten schedeltje met vulling. Rochelend en piepend kwam hij dichterbij.

Ileas gloeide van de angst en bewegingsloos als een rotsblok bleef hij zitten.

Het was Zeliska die hem te hulp sprong. Met haar nagels sneed ze in de nek van de trol. Zodra die zijn eigen bloed zag slaakte hij een kreetje van schrik. In paniek stond hij op en schudde Zeliska van zich af. Zijn kop begon een beetje te draaien en zijn bek viel sloom open. Met zwaaiende armen probeerde hij op de gladde vloer nog zijn evenwicht te bewaren. De trol viel flauw en aan het eind van de etage kwakte zijn logge lijf neer. Dat plotselinge gewicht brak de onderliggende steunbalken en de volledige vloer dreigde als een boek samen te vouwen.

Met moeite probeerde Ileas weg te kruipen, maar de vloer was veel te glad en zijn handen kregen nergens grip.

Gelukkig gleed het zware lichaam van de trol nog net op tijd van het uiteinde van de vloer en maakte vijftien meter lager een deuk in de Jamkade.

Op de achtergrond bleven de stellingkasten vol jampotten omvallen - kadeng, kadeng, kadeng. Als een heerlijke waterval droop de jam van de etage omlaag.

Ileas kroop door de smurrie naar de rand en zijn collega's volgden hem. Boos sloeg hij op de talismannen en amuletten die hij rond zijn nek had hangen. 'Waarom droeg ik jullie ook alweer?'

Beneden keek de trol versuft rond, niezend van het stof.

'We moeten hem pakken,' zei Ileas. 'Alleen dan...'

'Daar gaat hij al,' zei Ylly.

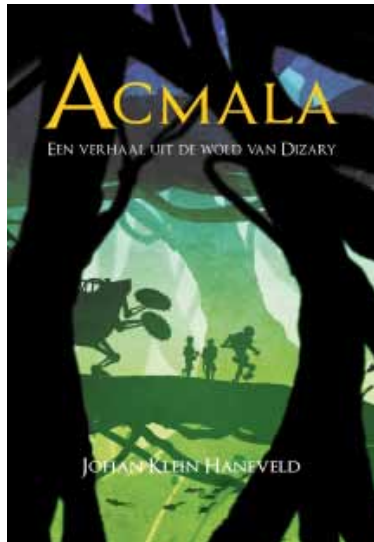
Met moeite stond de trol op en ging er hinkstappend vandoor. Vanaf de Jamkade werden de gezellen door tientallen wijkbewoners aangestaard.

Arak zei: 'Misschien noemen ze hierna wel een jam naar dit legendarische moment.'

'Volgens mij missen we toch echt een ingrediënt,' zei Ileas.

ACMALA
EEN VERHAAL UIT DE WOLD VAN DIZARY

JOHAN KLEIN HANEVELD

HOOFDSTUK 1

Een geluid als van een spijker die over een schoolbord werd getrokken, maar dan vele malen luider. Weetkundige Farenal had het nooit eerder gehoord, dat zou hij zich wel herinneren. Toch wist hij precies wat het moest zijn. Hij had er kort voordat de expeditie vertrok nog over gelezen in een stoffig manuscript. Een beschrijving van de motten van Gesmèr: de wapperende duivels, de moordende schimmen - in heel Dizary gevreesd.

Wat hij nu ervoer, was precies hoe de krankzinnige roep van de vliegende monsters was beschreven. Alsof gloeiende priemen zich door zijn trommelvliezen boorden, terwijl de scherpe pijn achter zijn slapen zijn gedachten in onsamenhangende flarden uiteen sneed.

Hij was niet in staat iets te zeggen, de anderen te waarschuwen. Hij kon alleen met zijn handen tegen zijn hoofd door zijn benen zakken, tot zijn knieën tegen het dek van het bosschip dreunden. Hij zag de forse heer Somnius onder de overkapping diep wegzinken in zijn stapel kussens en bedrollen, zijn ronde gezicht onder de vlassige krullen krijtwit.

Een schaduw viel over Farenal. Wind van nergens deed zijn haren wapperen. Iets hards en koude raakte zijn schouder, prikte door zijn linnen hemd, boorde in zijn huid. Hij dacht dat hij gilte, maar kon zichzelf niet horen. Er klonk een twang als van een losgelaten snaar en de pijn in zijn schouder verdween. De schaduw vervloog.

Farenal keek om. De vleugels van de mot hadden een spanwijdte van meer dan zes meter, grauwe zeilen. Het licht van de zon dat er doorheen drong, onthulde patronen van donkere schubben. Bijna hypnotiserend. Het lijf van de mot was donzig grijs en hij hield zijn poten stijf tegen zich aangedrukt. Op zijn kop prijkten twee vertakte

antennes, als de pluimen van een siervogel, en daaronder stak een zwarte angel uit, makkelijk een meter lang. Er druppelde bloed van af.

Farenal bracht zijn hand omhoog naar zijn schouder. Zijn hemd was doordrenkt met een kleverige, warme vloeistof.

‘Wat zit je daar te zitten!’

De stem doorbrak zijn verwarring. Hij moest van het dek omlaag kijken. Karonna liep naast het bosschip. Haar rossige haar droeg ze in een vlecht die ze tot een knot had opgerold. Achter haar omkijkbril - de bekende uitvinding van Willonus Steark - glommen haar ogen als smaragden. Haar lippen waren tot een dunne streep samengetrokken. Haar mouwloze vest, ooit paars geweest, maar door jarenlang zonlicht tot roze verschoten, liet de staalharde spierbundels van haar bovenarmen voor iedereen zichtbaar.

Ze wenkte Farenal met een blik tussen zakelijkheid en ergernis in. ‘Kom naar beneden en schuil onder de boeg!’ Vervolgens tilde ze haar kruisboog weer op en pompte aan de hendel die hem spande.

De mot draaide een cirkel, vlak voor de bomen langs en kwam nu opnieuw schuin op hen af, zijn angel als een speer vooruit gestoken, de vleugels strak als zeilen. Hij was bovendien niet alleen, zag Farenal nu. De cirkel blauwe lucht tussen de boomtoppen ver boven hem toonde zwarte vlekken als druppels teer. Drie, nee vier nieuwe reuzeninsecten. Hun gegil was al van honderden meters afstand hoorbaar.

Hij keerde zich weer naar Karonna. ‘En meneer Somnius dan?’

‘Daar zorgt Droeger wel voor,’ riep de vrouw zonder naar hem om te kijken.

In de spiegels naast haar ogen zag hij echter wel een groene flits. Ze had de kolf van haar boog tegen haar schouder gezet en richtte haar wapen op het aanstormende monster. Het projectiel in de houder trilde zelfs niet een beetje. Farenal snapte niet hoe ze in

staat was haar kalmte te bewaren.

De mot was nog maar een paar meter van hen vandaan toen ze losliet. Het was alsof het insect tegen een muur vloog. Hij tolde om zijn as, met een lang stuk metaal recht tussen zijn ogen, en miste Karonna op een haar na. Hij verdween uit het zicht onder het bos-schip. Er klonk een krakend geluid toen een van de metalen poten het insectenlichaam verbrijzelde. De vier nieuwe motten waren ondertussen al tot de helft omlaag gespiraald. Farenal kon zelfs hun antenneveren onderscheiden.

Geen aarzeling meer. Hij slingerde zich over de reling en viel op zijn knieën op de verende, mosachtige grond.

Van het dek boven hem klonken rommelende geluiden. ‘Laat me los!’ De hese stem van de heer Somnius herkende hij uit duizenden.

De poten van het bosschip kwamen tot stilstand. Farenal wurmde zich tussen twee ervan door, de diepe schaduw in. Hier was hij buiten het bereik van de reuzeninsecten.

Net op tijd. Het krijsen van de motten zwol weer aan. Hij zag de in zwarte leren platen gehulde benen van Karonna, terwijl ze zo te zien om haar as draaide. Opnieuw klonk het geluid van haar kruisboog.

Een nieuwe gestalte verscheen in beeld. De figuur was gesmeed uit koperen platen. Hij was een kop groter dan Farenal en zo breed als een os. Hij rustte op benen als zuigers, op zijn borst hingen wij-zerplaten achter glas, naast een tweetal hendels. Zijn handen waren klauwen, zijn hoofd was rond met gaas op de plek van de mond en geslepen lenzen als ogen. Als hij bewoog, piepte en kraakte hij en soms ratelde hij binnenin. Hij droeg meneer Somnius in beide armen, terwijl de man de nek van de mechanorganische figuur panisch omklemd hield.

Een gongslag. Een van de motten vloog op, zijn angel geknakt van de inslag op het koper. De metalen man keek niet op of om, maar liet zijn last onceremonieel tussen twee poten in op de grond glijden.

Meneer Somnius wankelde naar voren en viel op zijn gat, een verbaasde uitdrukking op zijn pafferige gezicht, terwijl zijn wijde groene en blauwe gewaden zich rondom hem neervlijden. Zijn redder bleef bewegingsloos staan, slechts het tikken van tandwielen als teken van leven.

‘Droeger!’ klonk het toen van Karonna.

De zakenman ging rechtop zitten. In zijn ogen verscheen begrip. Hij maakte een flauw handgebaar. ‘Ga maar helpen.’

Direct draaide de koperen gestalte zich om. Met grote stappen marcheerde hij in de richting van Karonna. Die had het duidelijk moeilijk. Haar kruisboog lag aan haar voeten. Ze hield een kromzwaard in haar rechterhand, en een dolk links. Zoevend bewogen haar wapens heen en weer. Drie motten cirkelden om haar heen. Hun klapwiekende vleugelbewegingen waren zo krachtig dat ze wankelde in de wind. Ze hakte naar de uitgestoken poot van een van de reuzeninsecten, maar die trok hem net op tijd weer terug.

Precies op dat moment viel een ander aan en stak zijn priemende angel in haar linkerzijde. Haar gezicht vertrok en ze liet haar dolk vallen.

Farenal merkte dat hij in sympathie naar zijn eigen pijnlijke schouder greep. Het zweet brak hem uit.

De andere twee motten keerden terug. Een klauw griste het zwaard uit Karonna’s hand. Een vleugelpunt raakte haar tussen de schouderbladen en wierp haar voorover. De eerste mot liet zich op haar vallen. Hij kreeg geen kans om haar nog verder te verwonden. Als een op hol geslagen stoomfiets beukte Droeger tegen het insect en sleurde het mee, onstuitbaar. Het wapperde nog met zijn geknakte vleugels, zijn chitineuze poten om het bovenlichaam van de mechanorganische man geslagen, nutteloos zwaaiend met zijn angel.

‘Kijk,’ mompelde meneer Somnius, die tegen een poot van het bosschip leunde, ‘dat is precies waarvoor ik hem heb aangeschaft.’

Terwijl Droeger met zijn gebalde vuist ritmisch op de kop van de mot hamerde, duwde Karonna zich op haar knieën omhoog. Ze tastte naar haar zwaard. De andere twee motten waren na het verschijnen van de metalen figuur opgevlogen, maar kwamen nu opnieuw omlaag.

De strijdster keek om naar het schip, waar Farenal en Somnius schuilden, haar gezicht strak van de pijn. ‘Kan ik nu eindelijk het gif gebruiken?’

Hoewel hij bleek zag als een rat na een laboratoriumexperiment schudde meneer Somnius van nee. De armpjes van de M-klik op zijn wang kneedden zijn gelaatstrekken tot een duivelse grijns, maar zijn stem was ernstig. ‘Die kunnen we niet verspillen! Je weet waar we dat voor nodig hebben.’

‘Ik kon het altijd vragen,’ antwoordde Karonna. Ze had geen aandacht meer voor hen, maar rolde plotseling op haar zij. Een mot scheerde vlak langs haar, krijsend als een furie. Haar zwaard schoot uit, een glimmende streep zilver, gevolgd door een rode golf. De mot ploegde door de mospollen, een spoor van donkere aarde achterlatend.

Het laatste overgebleven insect leek zich zijn precare positie als eenling te realiseren en wilde opvliegen. Droeger gaf hem daartoe geen kans. De koperen klauw van zijn rechterarm schoot naar boven en klemde zich om zijn achterpoot. Vervolgens gaf hij een harde slinger. Als een kogel aan een ketting zwierde de mot door de lucht. Hij kwam tot stilstand tegen de stam van een boom en gleed omlaag, wild stuiptrekkend. De metalen man richtte zich op, de armen naast zijn lichaam, zijn rudimentaire gelaatstrekken onnatuurlijk kalm.

‘Is het veilig?’ wilde meneer Somnius weten.

Karonna streek haar zwaard af aan een linnen lapje dat onder haar gordel had gezeten en stak het vervolgens terug in de schede. Ze wilde zich bukken om haar dolk op te rapen, maar plotseling ver-

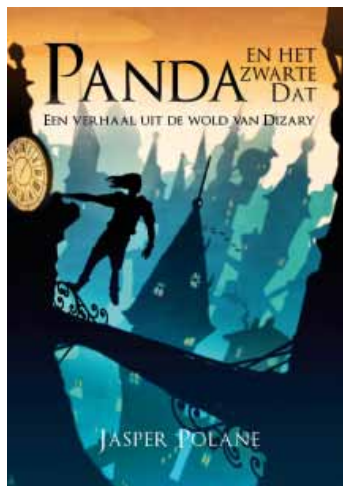
stijfde ze. Ze voelde aan haar zij. Toen ze haar hand terugtrok, was die rood.

Teleurgesteld schudde ze haar hoofd. ‘Geen motten meer te bekennen,’ riep ze. Haar stem leek te zweven alsof de fundamenten eronder waren weggeslagen. ‘We kunnen weer verder. Laten we snel een plek vinden voor ons kamp, zodat we onze wonden kunnen verbinden. Liefst ergens zonder de open hemel boven ons.’

Farenal wierp een blik omhoog naar de cirkel blauwe lucht hoog boven hem. Hij beet op zijn onderlip en knikte. ‘Dat lijkt me verstandig.’

Doortje
~~PANDA~~ EN HET ZWARTE DAT
EEN VERHAAL UIT DE WOLD VAN DIZARY

JASPER POLANE

HOOFDSTUK 1

WIE HET EERST THUIS IS

(EEN JAAR LATER ...)

De klok van de Holle Scheltoren sloeg vier keer, nagevolgd door de vele klokken onder het wolkendek die de wold van Dizary rijk was. Het district Zilverpieken, op het hoogst gelegen niveau van Eteria zelf, had er maar één, maar de Holle was de hardste en de schelste, die een orenbestokend kabaal voortbracht dat het glas in de ruiten deed trillen.

Panda schonk er geen aandacht aan. Ze dacht alleen: *Poep, ik ben te laat!* en zette er flink de pas in. Het stenen trottoir dat ze volgde, klampte zich aan de torens vast, alsof het bang was zelf naar beneden te storten. Links van haar lag een afgrond die een tiental meters lager gevuld was met wolken. Een tweede pad liep aan de overkant langs de huizen. Verderop lag de stenen brug die dit trottoir met dat aan de overkant verbond, maar die te gebruiken betekende omlopen en dat kostte zeker tien minuten. Die tijd had Panda niet.

Ze liep tot de plek waar de afstand tussen de paden het kleinst was. Een bord *Verboden over te springen* probeerde haar van gedachten te doen veranderen. Een gat in het wolkendek onthulde de wriemelende straten van Kromwyl, honderden meters lager, maar hoogtevrees had Panda niet. Ze drukte zich tegen de muur, telde tot drie, nam twee stappen en zette zich af.

Ze vloog door de lucht, sierlijk als een zwaan, haar donkerbruine haren achter haar aan wapperend, en landde gehurkt op de stoep aan de overkant. Panda lachte opgelucht. Ze had deze sprong vaker

gemaakt, maar het bleef altijd spannend. Dat bord stond er niet voor niets.

Ze keek over haar schouder. ‘Alles goed, Mam?’

Het kopergroene hoofd van de rimpelige schildpad verscheen en liet een schel fluitje horen.

‘Een beetje hobbelig, ik weet het. Maar we moeten ons haasten. Vader kan ieder moment thuiskomen.’ Ze trok de riemen waarmee Mam op haar rug vastgebonden zat extra strak en sprong op. ‘We hebben geen tijd te verliezen!’

In plaats van het pad te volgen holde ze naar de regenpijp en klauterde langs de muur naar boven. Omdat ze een korte broek droeg schaafde ze haar blote knieën aan de ruwe bakstenen, maar ze negeerde de pijn; ze was geen doetje.

Het dak van de woning liep schuin omhoog. Op handen en voeten klom Panda langs de glibberige dakpannen naar boven. Ze had bijna het hoogste punt bereikt toen er een luik in het dak openging. Het hoofd van een man met een stekelige baard verscheen in het gat. ‘Hela! Wie klautert er over mijn dak? Het is hier verboden voor voetgangers! Ik zal... O, hallo Panda.’

‘Hallo meneer Paulussen. Sorry voor de overlast, maar ik heb haast.’

‘Is het weer zover, dekselse meid?’ Hij klonk streng, maar op zijn gezicht stond inmiddels een grote glimlach. ‘Nou, vooruit. Maar doe voorzichtig, ik wil geen gaten in mijn dak!’

‘Dank u, meneer Paulussen!’ Panda klauterde verder. Ze liet zich aan de andere kant naar beneden glijden en aan de dakgoot verder zakken. Bijna thuis, net op tijd om...

‘O nee! Daar heb je hem al!’

Om de hoek van de toren verderop verscheen het paars van haar vaders gewaad. Hij beende snel en krachtig over het trottoir, met gebalde vuisten en een bars gelaat. Vonken vlogen van hem af als

vliegen van een drol. Als hij langs de ramen in de straat liep, klaptten de luiken vanzelf dicht. Vogels vluchtten van hem weg en een vlag zakte slap aan zijn stok, alsof zelfs de wind liever een blokje om maakte dan Kaldilin te trotseren.

Panda slikte een keer. Vader was altijd al streng tegen haar, maar als hij haar in dit humeur buitenshuis zou treffen, terwijl ze aan haar huiswerk hoorde te zitten... Ze moest er niet aan denken! Ze zou zeker de rest van het jaar huisarrest krijgen, met een magisch alarm of *tovergrendel* om haar op haar plaats te houden. Haar stiekeme expedities naar de uithoeken van Eteria zouden voorgoed voorbij zijn.

‘Poep! Hij is al op de Stompebrug! Dat halen we nooit!’

Er zat niets anders op dan te kiezen voor de kortste weg: de enge krakkemikkige overbrugging, meer plank dan brug. Het rotte hout kraakte en kreunde aan alle kanten, maar ze had geen tijd om bang of voorzichtig te zijn. Rennend stak ze over naar de woontoren met het platte dak waar ze woonde. Ze sprong snel uit het zicht en holde naar de achterkant van het huis. Daar duwde ze het raam van haar kamer gemakkelijk open – het zat tenslotte niet op slot. Vlug klom ze naar binnen.

Een meisjeskamer van een dertienjarige. Er stond een bed met een gehaakte spreij en knuffels aan het voeteneinde. Het smalle bureautje tegen de muur was bedolven met boeken, papieren en ganzenveren met inkt in verscheidene felle kleuren – zuurstokroze en appelgroen, maar geen blauw of zwart. Op de plank boven het bureau stonden allerlei make-up-potjes en parfumflesjes. Daar vond Panda weinig aan, maar ja, die kreeg een meisje van haar leeftijd nou eenmaal op haar verjaardag. Aan de muren hingen posters van operasterren, vooral van Pyton Bot, de waanzinnig knappe hoofdrolspeler van *Verdwaalde Rosalinde*. Op de deur van de kleerkast hing de mooiste: een zeefdruk waarop Pyton de toeschouwer zwoel

aankeek.

‘Je ben laat, meissie,’ klonk een geniepig stemmetje vanachter de kleerkast. Het stemmetje klonk alsof iemand zijn neus dichthield bij het praten.

‘Zo komp die ouwe thuis,’ zei een ander, met vrijwel hetzelfde nasale stemgeluid.

‘Ik zag hem buiten al aankomen.’ Panda schoof de gespen om haar buik los en tilde Mam van haar rug in haar hok. De schildpad kroop meteen naar de voederbak en begon zich tegoed te doen aan een blaadje sla. ‘Jullie verraden me niet, hè?’

‘Jou verraden an die ouwe flutscheerder? Wat denk je wel van ons?’ zei een derde.

‘Dat jullie kwaadaardige duivelse wezentjes zijn, die iets te veel met duistere magie klooiën?’

‘Ze heb ’n punt.’

‘Goed, goed. Maar ’k verraad m’n toekomstige bruid toch nie?’

‘Ik? Jouw toekomstige bruid?’ Panda lachte. ‘Ik ben een beetje jong om te trouwen.’

‘k Ben onsterfelijk. ’k Ken wachten.’

‘Sorry, Droes. Het leeftijdsverschil is te groot.’

Droesmijten. Panda wist niet hoeveel zich er precies in hun huis ophielden, omdat ze zich nooit lieten zien en allemaal vrijwel hetzelfde klonken, maar het waren er zeker vier. Ze hadden de holle wanden en kruipruimtes in de woning betrokken na het ongeluk dat haar vaders werkplaats in puin had gelegd, nu zo’n jaar geleden. De kwelgeestenplaag was vooral voor vader vervelend, want de droesmijten hadden het op hem voorzien. Ze leken Panda wel te mogen en af en toe luisterden ze zelfs naar haar. Haar hun namen geven deden ze niet, omdat namen blijkbaar belangrijk waren bij duistere magie. Omdat ze hen niet uit elkaar kon houden noemde Panda ze allemaal Droes.

Panda kon het rothumeur van haar vader altijd peilen aan de klap waarmee de voordeur dichtsloeg. Ditmaal een luide slag, die galmde door het huis en de ramen deed trillen. Dat was niet best: vibrerende ramen waren een 8,3 op PSVB². Ze had al geen zin in haar lessen, maar nu zag ze er huizenhoog tegenop.

Snel vluchtte ze naar de stoel achter haar bureautje. Ze opende het boek bij de boekenlegger en haalde een beschreven velijnpapiertje uit een la. Hopelijk zou vader niet doorhebben dat ze al de hele week dezelfde aantekeningen gebruikte.

‘Panda! Ik ben wedergekeerd!’ De deur vloog open en vader kwam binnen.

‘Vader! Ben je daar al?’ Panda probeerde haar ademhaling te controleren en kneep haar ogen tot spleetjes, alsof ze al uren aan het lezen was. Ze draaide zich om in de stoel, er zorg voor dragend dat haar geschaafde knieën uit zicht bleven. Ze wreef teatraal in haar ogen. ‘Is er iets gebeurd? Je kijkt zo boos...’

Op Kaldilins voorhoofd stond een diepe frons en zijn ogen spuwden vuur. Zijn haren stonden alle kanten uit van de staticiteit, die vaker werd opgewekt door magiërs in een slecht humeur. Vonken knetterden in zijn sik.

‘Ik ben gallisch!’ zei hij. ‘Maar jou treft geen enkele blaam, dochter. Het is die helleveeg, dat loeder... dat *secreet* van een Alcinara! Ze steelt mijn profresultaten, plagieert mijn uitvindsels en laat ze doorgaan voor haar eigen. Ze is een spionne, een dievegge en een booswicht!’

‘Niet schelden vader, dat is niet netjes.’ Panda sloeg het boek dicht en ruimde het bureaublad wat op, om haar vader maar niet aan te hoeven kijken. Ze had kriebels in haar buik, zoals altijd als ze loog. ‘Mevrouw Alcinara doet nu eenmaal onderzoek naar dezelfde disciplines als jij. Het is logisch dat jullie met dezelfde resultaten komen.’

‘Nee, nee, nee, ze heeft me bestolen. Dat kán niet anders! Ze heeft het al eens eerder gedaan en ze gaat het vast nog eens proberen.’ Vader streek over zijn sik en kreeg een statische schok.

‘Je hebt gewoon een slechte dag gehad,’ zei Panda sussend. ‘Daar heeft niemand schuld aan.’

Vader balde zijn vuisten en wapperde zijn armen in het rond. ‘Zij heeft er schuld aan! Alcinara de heks, de... de...’ Hij hield zich in en in plaats van te schelden zei hij: ‘Ik moet mijn werkplaats beter beveiligen. Ze mag verder geen van mijn briljante toversels in handen krijgen. Mijn projecten moeten beschermd worden tegen die sloer... Ik bedoel, tegen dat vrouwspersoon. Nieuwe valstrikken! Nieuwe bezweringen! Nieuwe banningen!’

‘Zal ik je helpen?’ vroeg Panda opgewekt. Ze had opeens goede hoop dat de lessen niet door zouden gaan. Ze hielp haar vader liever met het zetten van valstrikken. Wist ze tenminste meteen waar die zich bevonden.

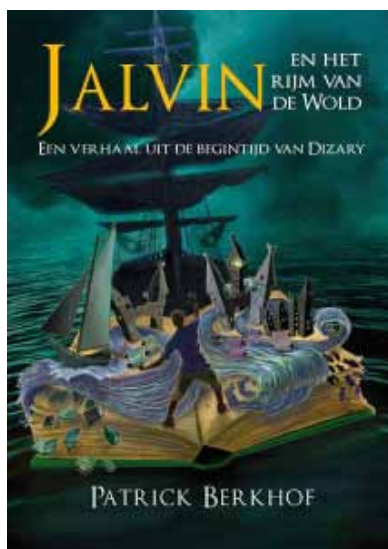
‘Dat is een uitstekend idee. Maar eerst is het tijd voor je lessen. We willen immers niet dat je educatie eronder lijdt!’ Hij legde zijn handen op haar schouders. ‘Nu, laat me je opdrachten zien.’

Poep, toch nog de klos!

Jalvin en het rijm van de Wold

Een verhaal uit de begintijd van Dizary

Patrick Berkhof

Proloog

Eindelijk kreeg Jalvin zicht op de haven van Neilpoort. Met moeite loodste hij zijn bootje tussen de messcherpe rotsen van de archipel door. De koude wind op zijn gezicht en het prikkende zout in zijn ogen nam hij voor lief. Door de constante druk op zijn roer moest hij zijn helmstok met beide handen stevig in bedwang houden. De onvoorspelbare wind blies in de zeilen, liet de giek zwenken, spande de grootschoot en joeg Jalvins boot kriskras door het water heen. De fok vertoonde scheuren en liet het haast afweten. Met flinke golven sloeg er voortdurend koud water over het gangboord.

Nog even en er stond in de kuip meer water dan er in de volledige zee van Derdezuid lag. Dat was onmogelijk, dat wist Jalvin ook wel. Maar zijn gekke kijk op de situatie hield hem op de been. Nog een minuut of tien, schatte hij in en dan kon hij net voor zonsondergang aanmeren. Hij zette door.

De pijnlijke hagelbuien, snijdende wind, de windstilte en smorende hitte die hij tijdens zijn reis getrotseerd had, deerden hem niet. Het ging om de boodschap voor de tovenaars Relaiia.

Bijna was Jalvin geneigd zijn leren tas te openen om de dromenvanger te bekijken. De wind zou er beslist vat op krijgen als hij hem

tevoorschijn trok. Dat risico was te groot en daarom stak hij slechts zijn hand tussen de flap aan de bovenkant van zijn tas. Hij voelde de houten ring van de dromenvanger en de daartussen gespannen draden met kristallen, waarmee de boodschap opgevangen was. Relaiā zou weten wat hij ermee moest doen.

Deze korte gedachtegang had hem afgeleid van zijn precaire koers. Zo varend tussen de vele rotsen door was het gevaar nog niet geweken. Hij moest alert blijven. Een golf tilde de boot op, nam hem een flink stuk mee. Tijdens de daling schampte de boeg een rots. De boot bleef gelukkig stabiel, Jalvin bleef ook stabiel. Met een kloppend hart en een bevende hand op de helmstok koerste hij verder richting het havenhoofd, waar een felle groene algenlamp op de kop van de pier een kegel van licht rondzwaaide. De baai van Neilpoort werd aan beide zijden afgeschermd door de kilometer-slange, hoge, groenstenen kliffen.

Na een tijdje was hij meerdere vlammeende boeien gepasseerd en had hij de vaargeul bereikt. Het water trok hier aanzienlijk vlakker, maar Jalvin wist dat alleen de haven zelf echt veilig was. Nu de druk op het roer afnam, vergrendelde hij de helmstok in een vaste koers. Door de aanblik van de naderende haven ontspande hij een beetje. Hij hoefde alleen nog maar zijn grootschoot te trimmen. De wind streefde ondertussen zijn krullige, bruine haren. Een groepje meeuwen snerpte boven zijn hoofd. Hij had niets voor hen. Zijn eigen eten had hij al op en dat was nog een reden om door te zetten. Hij verlangde naar een heerlijk maal in een goede taverne, op het legendarische marktplein van Neilpoort.

Een windvlaag rukte aan het zeil. De giek vloog in één keer van links naar rechts. Er klonk gekraak van hout, een diep, brekend geluid. De fok scheurde. Het natte dek gleed onder Jalvin vandaan en de horizon kantelde voor zijn ogen. Hij tuimelde opzij. Een pijn-scheut trok door zijn been omhoog toen hij zich tegen het gang-

boord stootte. Het ijskoude water greep hem en ontnam hem zijn adem. Meteen ging hij kopje-onder. Het donkergroene water, waar Neilpoort om bekend stond, omringde hem.

Zwemmen had hij nooit goed geleerd, dus spartelde hij wild, kwam eventjes boven, en zonk toen dieper en dieper. Zijn rode jas gevoerd met schapenvacht en dikke, linnen broek werden loodzwaar. Hij spartelde harder, krachtiger, weer kwam hij boven water. Kort. Een laatste diepe ademteug. Een wanhopige blik op het stervende avondlicht. Half stikkend in het water schreeuwde hij om hulp. Spartelend zonk hij weer.

Nu bleef zijn omgeving donker. Met zijn armen en benen worstelde hij tegen de dood die in deze duisternis op hem wachtte. De druk op zijn borst werd almaar groter en zijn longen leken kapot te scheuren. Het was een verlamdende pijn die bij elke slag steeds meer van zijn kracht roofde. Het voelde zo zwaar, alsof hij door stroop zwom. Al snel raakte hij uitgeput.

Op deze stomme manier wilde hij niet sterven. Hij had belangrijk werk te doen - de boodschap. Snel trok hij de dromenvanger uit zijn tas tevoorschijn en drukte hem als een soort schrale troost stevig tegen zijn borst. Het verdrinken maakte hem razend. Hij gilde geluidloos in de duisternis.

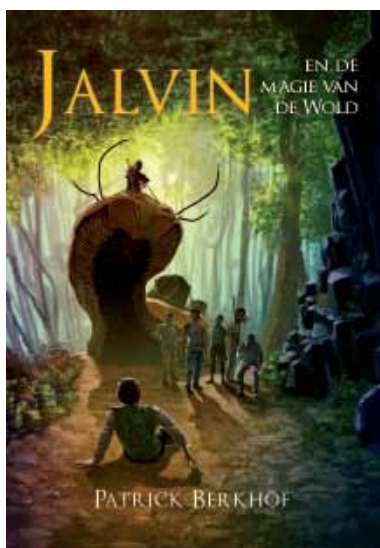
Wat deed hij hier ook alweer? Hij had geen idee meer en langzaam voerde de stroming hem mee naar de bodem. Hij sloot vrede met zijn lot en stopte zijn verzet. In deze stilte was er immers geen pijn meer, geen noodzaak om te strijden.

Recht vóór hem lichtten zomaar sierlijke, krullende runentekens op. Hier, haast op de bodem? Daar begreep hij niets van. Instinctief reikte hij met beide handen naar de tekens, ze bleken in steen gebeiteld te zijn. Wonderbaarlijk genoeg bewoog hij voor zijn gevoel weer omhoog. Net voordat hij zijn bewustzijn verloor, kon hij het rode avondlicht zien.

Jalvin en de magie van de Wold

Een verhaal uit de begintijd van Dizary

Patrick Berkhof

Hoofdstuk 1 - De waarheid

De serene rust van het verlaten bospad werd abrupt verstoord zodra een gestalte zo snel als een haas uit het struikgewas tevoorschijn sprong, het pad overstak en aan de overzijde zijn toevlucht weer in de schaduw zocht.

Met zijn rug tegen een boom gedrukt hijgde Jalvin uit en bedeesd speurde hij rond. Had iemand hem tijdens zijn oversteek gezien?

In deze afgelegen wouden van Howwield ten westen van de Tweede Zuidzee was hij al dagen geen mens tegengekomen. Toch moest hij op zijn hoede zijn als drager van het rijm en ziener van het veld van de wold. Nog slechts een paar kilometer en dan had hij zijn bestemming bereikt. Weer haalde hij het verfrommelde stuk perkament uit zijn vestzakje tevoorschijn en bekeek het hoekige symbool dat erop stond getekend. Zijn doel moest toch spoedig in zicht komen?

‘Magiër Trovos,’ zei hij opgelucht.

Verderop klonk een merel en links kletterde een kleine beek in zijn verloop. Midden in de natuur voelde Jalvin zich veilig. Met een ontspannen zucht woelde hij door zijn korte gekrulde bruine haren en wreef aan zijn horentjes, die hij als faun bezat. Eentje miste het topje. Hij klopte een paar bladeren van zijn geborduurde vest en stampte met zijn hoefjes op de grond om ook het laatste bosvuil van zich af te schudden.

Zijn maag knorde.

‘Ja, ja, rustig.’ Hij trok zijn schoudertas naar voren, graaide erin en vond op de bodem nog een knisperend stuk brood. Hier moest hij erg lang op kauwen om het eetbaar te maken, zijn maag vullen deed het nauwelijks. Daarna zwaaide hij zijn tas over zijn schouder en liep weer uren achtereen zoals hij de afgelopen maanden door de bossen gelopen had. Voor de veiligheid liep hij steeds in de schaduw tussen de bomen in plaats van over de begaanbare paden. Hij moet te allen tijde het rijm beschermen. Een hoop griezels waren daar naar op zoek.

Tijdens het lopen ademde hij diep in door zijn neus. De zilte geur van de Derde Zuidzee was al lang uit de wind verdwenen. Ook vanaf de hoogstgelegen landerijen viel niets meer van de grote havenstad Neilpoort te zien, laat staan de kliffen. Daarvoor had hij al te ver gelopen.

De zon stond laag toen hij eindelijk het punt bereikte waarop hij tussen de struiken door het dak van een oude vogeltoren ontdekte. Aan de top ervan draaiden allerlei vogels rond. Er kwam rook uit de schoorsteen dus er was iemand thuis. Stilletjes volgde Jalvin het slingerende bospad naar de toren, die als een reusachtige rietstengel uit het moeras stak. In het ruwe steen naast de voordeur zat eenzelfde symbool gekerfd als hij op zijn stukje perkament had staan.

‘Dit is het,’ zei hij opgelucht. De muggen uit het moeras zoemden om zijn hoofd. Geïrriteerd zwaaide hij ze weg.

Met een ruk schoven de gordijnen van het venster naast de voordeur open en verscheen er een man met een norse blik.

Jalvin bevroor in zijn poging om de muggen weg te jagen.

De bovenhelft van de voordeur zwaaide naar binnen toe open en iemand vroeg op dwingende toon: ‘Ja?’

‘Oh hoogwaardig heerschap Trovos. Jalvin ben ik, beste heer.’

‘Breng je klachten en gezeur aan mijn deur, faun?’

‘Heus niet,’ antwoordde hij verlegen.

De man stapte naar voren en leunde uit het opengeslagen deel van de deur. Daarbij viel het warme zonlicht schuin over zijn baardloze gezicht en dikke groene mantel.

Van die kale kin keek Jalvin op. Volgens de omschrijvingen die hij tijdens zijn reis had opgevangen bezat Trovos een baard, hij had zich immers sinds zijn eerste magische ervaring op twintigjarige leeftijd nooit meer geschoren. ‘Geen eh...’ Jalvin wees naar zijn eigen kin.

‘Geen baard?’ vroeg Trovos hem. ‘Ik had genoeg van dat stofnest.’

Nou vond Jalvin het prima, het zou immers een smerige lange baard zijn geweest. De man zag er op deze manier tamelijk jong uit. Jalvin vroeg hem: ‘Ik kom voor wijze raad.’

‘Daar ben ik voor, treed binnen.’ Trovos opende de rest van de deur.

Behoedzaam betrad Jalvin de toren.

Het interieur toonde ruim en opgeruimd, al hing er een geur van vogelpoep. Rondom stonden veel spullen, voornamelijk glazen voorraadpotten met kruiden, netjes geordend op planken, en alles was voorzien van een met de hand beschreven etiket. In het midden stond een stevige tafel met twee stoelen tegenover elkaar en aan de kopse kant ervan knisperde een vuur in de manshoge haardschouw. Ernaast lag een stapel turfblokken in een rieten mand.

‘Jij wilt vast iets drinken, thee?’ vroeg Trovos.

‘Prima,’ was het antwoord van Jalvin, die beleefd in het leven stond en eigenlijk nooit *nee* durfde te zeggen. Direct moest hij denken aan de thee die hij zelf graag dronk – Trubledaer. Volgens zeggen was Trovos een meester in het zetten van de heerlijkste thee.

De man scharrelde tussen zijn spullen en had eindelijk twee stenen mokken te pakken, die hij op tafel zette. Daarna nam hij net zoveel tijd om in allemaal lades en potjes te snuffelen omdat hij blijkbaar niet kon vinden wat hij zocht.

Met opgetrokken wenkbrauwen bekeek Jalvin dit vreemde gedrag. *Hij kent zijn eigen onderkomen toch zeker?* Nadat hij de dikke laag stof van een stoel had geveegd nam hij plaats.

Trovos had zijn blik opgemerkt en zei: ‘Het is nog vroeg, veel te vroeg, en ik moet dan altijd op gang komen. Mijn oude brein vergeet geregeld dingen. Zo maak ik al mijn hele leven steeds de verkeerde kledingkist open als ik mijn sokken wil pakken. Ken je dat?’

‘Nee,’ zei Jalvin.

Eindelijk raakte het water aan de kook en werd de thee ingeschonken. De thee die naar buiten klokte was dik. Een zorgwekkende melange van zilt en scherp nam direct bezit van de ruimte.

Jalvin nipte aan de aangeboden mok en het leek wel of zijn lippen eraan bleven plakken. Deze drank had iets weg van modder. Zulke walgelijke thee had hij nooit eerder in zijn leven meegemaakt. ‘Jummie,’ zei hij, omdat hij dus zo beleefd in het leven stond. Voorzichtig zette hij zijn mok neer en schoof ongemakkelijk heen en weer op zijn stoel.

Trovos greep de stoel tegenover hem erbij. Met een grootse theatrale zucht nam hij plaats en zoog op die manier alle aandacht uit de toren naar zich toe. Met zijn diepe donkere ogen sneed hij dwars door Jalvin heen. ‘Wat,’ begon hij luid, ‘kan ik voor je betekenen?’ Daarbij trommelde hij met zijn vingers op de tafel.

Dit bezorgde Jalvin een ongemakkelijk gevoel in zijn buik. Op dit gesprek had hij zich verheugd en hij had zich er weken op voorbereid. Nu het er werkelijk op aankwam, leek zijn hele verhaal in één keer te verdampen, terwijl hij normaal gesproken altijd zo’n geweldig spreker was. Als verbeeldingsversterker verzong hij op het marktplein van Neilpoort dagelijks de mooiste verhalen voor de reizigers die hem daar goed voor betaalden. Nu kon hij op geen enkel woord komen. Waar moest hij beginnen met zijn verhaal over het rijm van de wold dat in zijn lichaam gekropen was? Dat het een boodschap van de wold in de vorm van een rijm was, dat had hij wel begrepen. Het had zich in Neilpoort aan hem gepresenteerd. Toen had hij het veld van de wold waargenomen en het rijm was kort daarna in zijn lijf gekropen. Het was een wonderbaarlijke tekst die iets voor de wold betekende. Maar Jalvin begreep niet wat de boodschap was. Hij wilde het begrijpen, wilde antwoorden, wilde hulp. Zodra hij begreep wat de boodschap van de wold was, dan kon hij die tenminste verwerken of doorgeven aan de juiste persoon. Dan zou zijn taak

als drager van het rijm erop zitten. Zijn reis had hem daardoor hier bij Trovos gebracht.

De man keek hem nog steeds onbewogen strak aan, wachtend op een antwoord.

‘Ik... eh,’ begon Jalvin schaapachtig.

Met een smak zette de man zijn mok op tafel. Nee, deze thee spatte er niet uit omhoog. ‘Spreek toch op, vent!’

Jalvin hupste op zijn stoel van de klap en de streng gesproken woorden. Uiteraard verdiende de man een duidelijk antwoord van zo’n vreemdeling die aan zijn deur verschenen was. Alleen wist hij niet waar hij moest beginnen. Om direct over het rijm te beginnen leek hem wat abrupt. Daarom vroeg hij: ‘Heeft u verstand van... eh, magie?’

De man snoof afkeurend en zei volkomen beheerst: ‘Ben je slechts gekomen om mij te beledigen?’

Goed, wat anders dan om het ijs te breken, dacht hij en hij vroeg: ‘Ik... wil u iets vragen over eh, velden.’

‘Velden?’ Trovos keek een beetje bevreemd om zich heen. ‘Waar graan en maïs op groeien?’

‘De velden van mensen, velden waarmee ze worden omgeven en die gevuld zijn met herinneringen en verbeelding,’ zei Jalvin.

Een veld hing als een soort aura om mensen heen en hij was in staat om dat waar te nemen. In zijn leven had hij behoorlijk wat velden bij mensen waargenomen, die zaten altijd vol met prachtige verbeeldingskracht en herinneringen. In Neilpoort baseerde hij er voor zijn toehoorders schitterende verhalen op. Uit beleefdheid had hij zich al die tijd niet op het veld van Trovos geconcentreerd. Nu wel. Het bleek vol te zitten met ongezond ogende grijze vlekken en daar tussendoor dwarrelden onderdrukte elementen van zijn verbeelding en herinneringen.

De man ontweek zijn blik. ‘Ah die velden bedoel je. Je moet weten

dat ik dit ook zelden aan iemand vertel. Het waar kunnen nemen van velden bij mensen is een persoonlijk ding.’

‘Is dat zo?’

Trovos wreef langs zijn kin alsof hij daar nog een baard had. ‘Heeft het iets met jouw gave te maken?’

Van deze vraag begon het bloed bij Jalvin onrustig te stromen. ‘Mijn gave...? Wanneer heb ik dat beweerd?’

Abrupt stond de man op en keerde Jalvin de rug toe. Hij liep naar de haard en rommelde daar wat met de theeketel. Langzaam zei hij: ‘Met zo’n vraag kom je niet zomaar. Ik kan als tovenaars uiteraard ook dingen waarnemen.’

Gespannen bekeek Jalvin nogmaals het veld van de man en bestudeerde de fragmenten die er nog wel levendig uitzagen. De grijze vlekken dwarrelden ertussendoor als dode kwallen in de branding. Dit had hij eerder in zijn leven gezien bij een persoon die lange tijd zichzelf niet meer was – de verbeeldingsrover in Neilpoort. Deze Trovos werd Jalvin steeds duidelijker. *Hij heeft geen baard zoals omschreven, dacht hij. Hij kan geen thee zetten, weet de weg niet eens in zijn eigen toren, wist niet direct wat velden zijn, maar weet wel van mijn gave... Hij wil mijn rijm. Een rover!*

Hij hapte naar lucht nu hij beseftte dat dit niet Trovos was. Een koude rilling trok heel langzaam van bovenaf over zijn rug. De abrupte overgang bracht hem van zijn stuk. Hij voelde zich opeens boos en bang tegelijk. Hoe kon hij hier zo snel mogelijk wegkomen? De voordeur zat potdicht, de ramen gesloten, geen enkele snelle uitweg.

De nep-Trovos stond nog steeds met de rug naar hem toegekeerd en vroeg hem: ‘Magie is een buitengewone eigenschap. Doe jij iets met magie, beste Jalvin?’ Hij bewoog krampachtig zijn rug, er klonken wat knakgeluidjes. ‘Niet iedereen kan het zomaar. Heb je de aanleg en ervoor gestudeerd, dan kun je bijzondere dingen voor deze wold

gaan betekenen.’

Jalvin bedacht zich iets.

Langzaam opende hij zijn tas en haalde zijn dromenvanger naar boven. Deze schoof hij met een stevige haal over de tafel heen in de richting van de tovenaar. ‘Kunt u mij wellicht vertellen wat ik hiermee opgevangen heb? Het lijkt iets diep magisch.’

Trovos draaide zich om en zijn ogen vielen er bijna uit bij het zien van de dromenvanger. ‘Wat een prachtexemplaar.’ Hij hield zijn hand erboven en met gesloten ogen begon hij bij zichzelf te mompelen.

‘Kunt u wat ontdekken?’

‘Ach, ach, dit is me daar een dingetje van jewelste. Deze zit tjokvol met moois.’

Daar val je toch lelijk door de mand, dacht Jalvin. *In mijn theemok zit meer dan in die hele dromenvanger*. Ooit had hij met die dromenvanger het rijm van de wold opgevangen, maar de woorden zaten nu in zijn lijf. Hij zei: ‘Ik heb mij laten vertellen dat er een rijm in gevangen zit. Een rijm, kunt u het zich voorstellen?’

Met een klap liet de man zijn hand op de dromenvanger neerkomen en met geklauwde vingers trok hij het ding dicht naar zich toe. ‘Dan zou ik deze nog uitgebreider willen onderzoeken.’

‘Ik moet begrijpen wat dat rijm is,’ zei Jalvin.

Er twinkelde een vurig licht in de ogen van de man en hij kreeg een grote onnatuurlijk brede grijns. Rond zijn ogen verschenen dikke zwarte randen en zijn gezicht leek haast wel te verteren met overal grijze vlekken. De man pakte de dromenvanger van de tafel en drukte hem koesterend tegen zich aan. ‘Kwetsbaar klein wezen...’

Jalvin vroeg hem boos: ‘Waarom heb ik het rijm gevonden?’

‘... onmogelijk in staat om te zien wat er speelt.’

‘Wat speelt er dan?’

‘Het is te groot voor jouw kleine lijf om te bevatten.’

Met een harde bonk liet Jalvin zijn vuist op tafel neerkomen. ‘Het rijm, zeg me waarom het mij gekozen heeft... rover!’

‘Wat!’ Beduusd liet de nep-Trovos de dromenvanger los, maar het ding bleef aan zijn borst hangen. Hoe hard hij ook sjoerde, de dromenvanger kwam niet van zijn plek.

‘Het rijm zit niet in de dromenvanger.’

‘In jou? Maar dat is onmogelijk. Jij bezit geen veld.’

‘Aha, dus velden zijn je wel bekend?’

‘Alles heeft een veld.’ De rover bleef aan de dromenvanger rukken die nog steeds aan zijn borst hing.

‘Ik niet, en daarom zit het rijm in mij.’

‘Geef het. Ik trek je ogen eruit als je niet doet wat ik zeg. Ik zal elke nagel langzaam uit je vingers wippen, elk bot in je lijf breken, je wurgen tot je bijna stikt, net zo lang tot je het mij geeft.’

‘Het heeft mij gekozen. Waarom wil jij het bezitten?’

De rover lachte schamper. ‘Waarom stel je die vraag aan je vijand?’

‘Omdat niemand anders antwoorden heeft.’

‘En waarom zou ik je wel antwoorden?’

‘Zie je de dromenvanger op je borst?’

De rover keek omlaag. Zijn hemd draaide langzaam in de dromenvanger alsof het in een mangel gevangen zat. ‘Wat is dit?’

‘Een dromenvanger van, laten we zeggen – nachtmerries,’ zei Jalvin. ‘Een bevriend tovenares in Neilpoort had deze speciaal voor mij voorbereid. Voor het geval dat. Hij laat je ook de waarheid zeggen.’

Tevergeefs probeerde de rover de dromenvanger van zich af te trekken. Er verscheen een haast aandoenlijke blik in zijn ogen. ‘Mijn... mijn opdrachtgever wil het rijm. Mij wacht een ongeken- de beloning – de verlossing van mijn demonenbestaan.’ Zijn gezicht was al helemaal grijs geworden en zijn handen veranderden in be-

haarde klauwen. Moeiteloos strekten zijn armen zich één meter, twee, drie... over de tafel uit, in de richting van Jalvin. ‘Jij hebt geen idee, je ziet niets, zelfs niet dat je gaat sterven. Hoeveel zijn de woorden je waard?’

Meteen trok Jalvin zijn dolk tevoorschijn en vlug haalde hij naar de klauwen uit. Met weinig moeite was het raak. De rover had ook meer aandacht voor de dromenvanger, die steeds meer van hem vermangelde. Gepijnigd trok hij zijn klauwhanden terug en begon monsterlijk luid te grommen.

Jalvin zei: ‘Zeg maar tegen je opdrachtgever dat hij het rijm kan vergeten.’

Met op elkaar geperste lippen probeerde de rover te voorkomen dat hij de naam van zijn opdrachtgever bekende. Maar de dromenvanger bleef zijn roverslijf opzuigen en steeds meer waarheid kwam naar buiten. ‘Dat zal de... de... de keizer niet plezieren.’

‘Keizer?’ vroeg Jalvin geschrokken. ‘Dé keizer... Asmaton de vijfde, dié keizer? Dat labyrint maakt iedereen knettergek.’

Het lijf van de rover knakte en kraakte op gekke plekken zodra de dromenvanger nog meer van hem vermangelde. ‘De keizer zal er alles... ahn-doen... om je... pakken...’

De snelheid waarmee de dromenvanger zijn werk deed stelde Jalvin een beetje teleur. Hij had de rover maar al te graag meer vragen gesteld, maar zijn lijf begaf het. Dat was het moment waarop Jalvin de kwelling genoeg vond. Met zijn volle gewicht duwde hij tegen de tafel en die beukte op zijn beurt in de buik van de rover. Met zwaaiende armen tuimelde die achterover en belandde in het haardvuur. De vlammen kropen al meteen over zijn mantel. Er klonk een hoge fluittoon zodra de grimmige figuur verschrompelde als een verdroogd blad. De vlammen van het vuur groeiden in een oogverblindende gloed en al snel bleef er slechts een zwarte rook van de nep-Trovos over, dat via de schoorsteen verdween.

Daarna werd het stil in de toren.

Met een diepe zucht zakte Jalvin terug in zijn stoel. ‘De magiër die ik naar zeggen kon vertrouwen en mij had kunnen helpen is er niet meer. Dat stomme rijm ook.’ Er trokken rillingen door zijn lijf van de spanning, maar ook van woede. *De waarheid wordt mijn dood, had hij gezegd. Wat moet ik nou?* dacht hij. Met een krachtige haal stak hij zijn dolk weer in de schede.

Kras, kras, klop, klop.

Het geluid kwam vanuit de binnenkant van een kastje aan de muur.

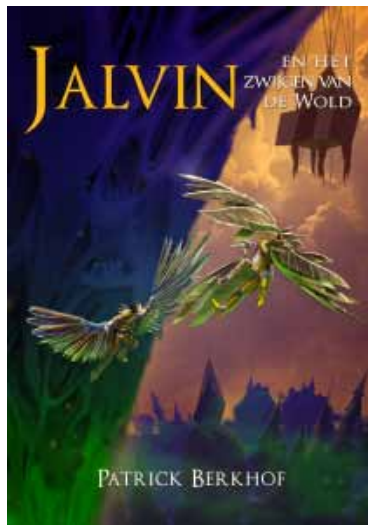
Verbaasd stond Jalvin op en hij trok toch zijn dolk er maar weer bij. Het was een kleine kast, dus hij verwachtte niet dat er een grote griezel uit tevoorschijn zou komen. Voor alle zekerheid vroeg hij: ‘Wie doet dat?’

‘Laat mij hieruit,’ klonk een piepstemmetje binnenin.

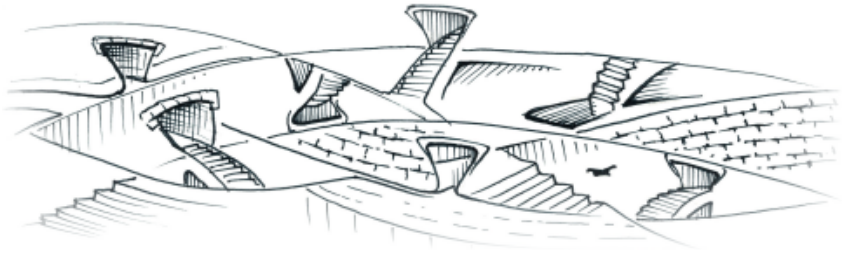
Jalvin en het zwijgen van de Wold

Een verhaal uit de begintijd van Dizary

Patrick Berkhof

Project Dizary

Hoofdstuk 1 - Zenuwcentrum

Het deed altijd pijn als Kirzu kleiner werd en wegzakte in het glanzende zwarte verenkleed van haar andere gedaante. Er was niet alleen fysieke pijn bij het krimpen van haar botten, huid en organen. Ook de gedachte aan haar overleden broer Daevit drukte zwaar op haar gemoed telkens als ze transformeerde tot een kraai. Zij waren ooit de enige twee in het dorp die dat konden en nu zag ze hem steeds bij elke verandering voor zich als ook hij overging. Het was een pijn waar ze steeds doorheen moest. Daarna voelde ze zich als Firalijn vrijer dan in haar menselijke gedaante en kon ze met haar prachtige vleugels van vlees en bloed wegen begaan die ze lopend nooit nemen kon.

Als Firalijn vloog ze snel door de gangen van het Probleempaleis, dat midden in het labyrint lag. Ze vloog lange tijd rond, en na elke bocht en doorgang begon dit immense hof haar steeds meer te benauwen. Het ademde niet en voelde aan als de binnenkant van een gestorven hart waar al het bloed uit verdwenen was. Wat restte was een huls van gangen die als verdroogde grijze aders in vergeten richtingen kronkelden, gevuld met het stof van vergaan leven. Het was een onderkomen voor een heerser met een verteerde ziel, gekweld door een loodzwaar verleden dat

uitgesleten lag in elke voeg. Buiten de muren van het paleis had Firalijn met eigen ogen de erbarmelijke omstandigheden gezien waarin sommige mensen in vergeten straten leefden. Over minder dan twaalf uur zou de volledige wold bedekt zijn met het labyrint en er op een dergelijke manier uit gaan zien.

Als ze faalde.

Nee, ze ging slagen, daar was ze van overtuigd.

Haar geloof in volhadr gonsde als een ongekende kracht door haar heen. Dit zelfvertrouwen voelde als een ondoordringbare muur. Dat was wel eens anders geweest. Als meisje had ze geen idee gehad wat ze in het leven zou willen of wat ze voor deze wold te betekenen had. Daarvoor was de wold in haar ogen nog veel te groot. Liever had ze haar hele leven willen blijven spelen met de kinderen uit haar dorp of vissen in de naastgelegen rivier. Soms werkte ze op het land en raakte ze gefascineerd zodra de oogst begon te groeien uit zo'n klein zaadje.

Als kind was ze geboeid door alles wat groeide en bloeide. Totdat langzaam maar zeker de grote wold zich op een onplezierige wijze kenbaar maakte. Bewoners van gebieden waar losgeslagen magie de oogsten had vernietigd, overvielen omliggende dorpen. Er werd gedood voor een zak graan of een kruik wijn. Mensen en natuurwezens die ooit samen in vrede leefden, werden vijanden om één enkele reden – overleven. Voor haar broer en vele anderen uit het dorp de reden om te leren vechten en zichzelf te verdedigen.

Haar ouders vertelden haar dat het keizer Asmathon de IV was die overal slechte zaadjes plantte om iedereen tegen elkaar uit te spelen. Maar vooral om zoveel mogelijk mensen binnen de muren van het verderfelijke labyrint te dwingen, waarna hij iedereen aan zijn macht kon onderwerpen. In haar ogen bezat de keizer een bedorven ziel die nooit een liefdevol leven had gekend zoals zij,

waardoor hij alles en iedereen haatte. Zo iemand kon onmogelijk worden omgepraat, daarvoor zat de verrotting te diep. Een dergelijke ziel kon alleen maar worden bevrijd door te sterven, werd haar toen verteld. Haar wil om de keizer te doden werd definitief toen door magische krachten haar volledige familie en dorp in vlammen opgingen en zij als een van de weinigen het had overleefd.

Voor haar volk betekende de dood nooit het einde en was het slechts de voortgang naar elysium, waar wijlen familieleden je met veel liefde zouden ontvangen. Door Kirzu's geloof in deze overgang, voelde ze geen angst voor de dood.

Toen ze zich na het grote verlies aansloot bij een groep van tientallen strijders, leerde ze ook wat doorzetten was en maakte ze kennis met volhadr. Het zwaardblad begon een onlosmakelijk deel van haar missie te worden. Met de nieuwe keizerlijke garde op de hielen en door aanvallen van losgeslagen magie vonden honderden van hun groep de dood. Ondanks de tegenslagen was hun doel altijd duidelijk – de keizer moest sterven. Dit alles maakte Kirzu uiteindelijk niet alleen onbevreesd voor de dood, maar ook zelfverzekerd in het plan om de wold voor een ramp te behoeden. Volhadr vormde daarbij voor haar en vele anderen hun koers en was daarin hun houvast.

Tijdens haar gedachtegang over haar verleden landde Firalijn toevallig boven op het hoofd van de keizer - van zijn borstbeeld, dat wel. Nadat ze een klodder poep over zijn neus had laten glijden, vloog ze lachend verder door de verlaten gang.

Linksaf ging ze en dan weer naar rechts. Soms echode het klapwieken van haar vleugels door de duistere en verwarrende gangen, en soms hoorde ze alleen de wind rond haar kop suizen zodra ze uitgestrekt voort zweefde. Als een vrije vogel was dit fijn, maar ze voelde ook het beklemmende dat alle bewoners

hier ongetwijfeld voelden - dat het grijze steen je elk moment kon verpletteren. Hier zou een einde aan komen als ze de keizer versloeg.

Naar de duels had ze lang uitgekeken. Nu was het midden in de nacht, maar over minder dan een halve dag zou ze haar kans krijgen om de strijd te leveren waar ze al zoveel jaar samen met haar vrienden voor geoefend had. Mits ze haar hand wist te leggen op een belangrijk wapen. Háár wapen. De zwaardbladen, die onderdeel waren van haar ziel en die van de andere strijders uit haar groep. Zonder de vleugels zouden ze onmogelijk aan de duels deel kunnen nemen. Zonder zwaardbladen had ze geen kans om de keizer te doden en waren ze per definitie al ten dode opgeschreven.

Bij een rij zuilen zweefde ze naar rechts. Haar leermeester Pyna had haar alles jaren geleden uitgelegd. Niet alleen had hij haar lesgegeven in de vliegkunsten van de Gudwarn-wachters, maar ook had hij haar alle draaien, slagen, aanvallen en verdedigingen voor het zwaardblad geleerd. Daarnaast vertelde hij haar geregeld over de manier waarop het paleis in elkaar stak. Hij was zelf ooit generaal hofwachter van de keizer geweest. Dankzij hem was ze op de hoogte van alle verschillende woonlagen, holle ruimtes, zalen, kerkers en het zenuwcentrum.

De Gudwarn waren de voormalige hofwachters van de keizer, maar een aantal jaar geleden keerden ze hem de rug toe. Al snel had de keizer een nieuwe garde ingesteld - de oranje capedragers. Zij startten een campagne om alle Gudwarn-deserteurs te doden. Daar faalden ze heimelijk in, maar Pyna hadden ze helaas wel weten te doden. Zijn verminkte lichaam rustte nu in een dampgat voorbij de Eerste Zuid.

Dezelfde oranje capedragers hadden Kirzu en de anderen enkele

uren geleden op een binnenplaats naast het paleis overvallen en hun laatste set zwaardbladen gestolen. Het was een flauwe, doelgerichte actie. Kirzu wist zeker dat deze garde haar wapen hier ergens in het paleis verborgen hield. Helaas had Pyna nooit informatie over hun verblijf in dit immense paleis kunnen geven. Firalijns enige mogelijkheid om daar achter te komen, was in het zenuwcentrum.

Zelfs na ruim een uur te hebben rondgevoegen ontdekte ze steeds weer nieuwe doorgangen, passages, open ruimtes, bruggen en tunnels. De route die ze onthouden had en die zo eenvoudig uit de mond van Pyna geklonken had, bleek in werkelijkheid verwarrender dan gedacht. Na een tijdje moest ze bekennen dat ze de weg naar het zenuwcentrum onmogelijk vinden kon.

Ze besloot nog even door te vliegen, waarna ze in een meer bewoond deel terecht kwam. Hier waren de muren bekleed met smaragdgroen mos. Vocht dat door de voegen naar buiten kwam liet het steen glanzen. Verderop hingen oranje wandkleden waar lampen van goud in gehangen waren. Kaarsen en fakkels vulden de lucht met een geur van roet en verbrande olie. Aan het plafond bungelden kristallen kroonluchters die het licht weerkaatsten en de muren lieten oplichten.

Ondanks het nachtelijk tijdstip waren hier veel mensen op de been. Haastig liepen mannen en vrouwen langs elkaar heen met de handen vol decoraties, eten, meubilair en wat nog meer. Uiteraard vanwege de belangrijkste dag ooit – het grote verseculum oftewel de jaarwisseling naar 6666.

Het moment waarop alles zal veranderen, dacht Firalijn. Maar dan zonder de verdorven plannen van de keizer.

Tegenover haar hupste een roodborstje op een stenen rand met een stuk perkament in de snavel. De donkere oogjes glinsterden

in het zwakke licht. Ze vloog Firalijn met haastig fladderende vleugels voorbij zonder haar op te merken.

Jou zoek ik, dacht Firalijn en ze besloot de vogel te volgen. Met haar kleine lijfje hield het roodborstje het tempo er flink in. Met moeite trotseerde ook Firalijn de vele stenen bogen en bruggen waar de dame moeiteloos en rakelings tussendoor vloog. Na een aantal gangen kriskras doorstoken te hebben, werd het roodborstje vergezeld door een spreeuw en een uiltje. Gezamenlijk vlogen ze in rap tempo voort, zwiingend omdat ze alle drie een stukje perkament in de bek meedroegen. Uit een zijgang klonk nog meer gefladder en al snel werd dat het overheersende geluid in de paleisgangen.

Firalijn verbaasde zich over het feit dat er zoveel vogels in het paleis te vinden waren. Na nog een paar korte doorgangen werd ze overdonderd door de grote open ruimte die volgde en die gevuld was met vogels van diverse pluimage. Pyna had haar verteld over de grootsheid van dit zenuwcentrum en daar had ze nooit een beeld bij kunnen krijgen. De realiteit was overweldigend. Er vlogen honderden vogels rond een marmeren zuil in het midden. Sommigen streken neer op de rand en overhandigden hun boodschap aan een uil die op zijn iele poten naar alle kanten toe trippelde, stukjes perkament uit de snavels trekkend. Gehaast las hij dan de tekst die erop geschreven stond en gaf het door aan een aantal hulpvogeltjes. Zij schreven met dun schrijfgerei in de snavel behendig de boodschappen over op nieuwe stukjes perkament.

Berichten uit alle hoeken van het paleis, dacht Firalijn. Misschien zelfs uit de hele wold? Bijzonder vindingrijk.

Random was er tussen zuilen een ingewikkeld netwerk opgehangen van onderling verbonden nesten en zitstokken, balancerend op stenen uitsteeksels. Elke vogelsoort bezat een eigen domein

in dit bruisende knooppunt, met unieke bouwstijlen en sierlijke decoraties.

Op een lege stok, vijf meter van de middenzuil, nam Firalijn plaats en bleef ze van een afstandje de boel observeren. Ze wilde slechts één ding – haar zwaardbladen vinden. Ze wist dat haar dodelijke vleugels in handen waren gekomen van de dragers van de oranje capes, de wachters van de keizer. Zij hadden hier ergens in het paleis beslist hun onderkomen.

Vogels bleven af en aan vliegen, berichten gingen onafgebroken over en weer. Hier kon Firalijn geen wijs uit maken. Dus besloot ze af te zetten en tussen de andere vogels op de rand van de zuil te landen. Het was een heel gedoe om te blijven zitten, want van beide kanten werd ze constant opzijgeduwd, maar ze hield stand.

Eindelijk kreeg de uil haar in het oog. Hij keek haar kort aan met zijn doordringende, intelligente ogen en slaakte toen een zachte kreet van afkeuring. Daarna negeerde hij haar; ze had immers geen boodschap.

Langzaam werkte Firalijn zich langs de rand in de richting van de hulpvogeltjes en probeerde daar iets van informatie op te vangen. Heel veel namen kwamen voorbij. Ook ging het over kleding, tijden, eten, het grote verseculum...

‘Oranje...’ hoorde ze opeens rechts van haar. Een grijze mus had net de uil van een bericht voorzien en die stond het luidop te lezen. ‘Deze is voor de Oranje Brigade. Geef door dat er nog zeven plekken vrij zijn op de zuidelijke tribune, dertigste etage.’

Oranje capedragers, dacht Firalijn. Oranje Brigade? Dat klinkt logisch.

‘Jij!’ Het was de uil die haar aansprak terwijl hij doorging met

zijn taak als regelaar.

Ze knikte slechts.

‘Nieuw hier?’ vroeg hij en las ondertussen zijn bericht: ‘Er is meer drank nodig in kamer 3057...’ en hij richtte zich weer tot Firalijn. ‘De rand is voor boodschappers en jij draagt geen boodschap bij je.’

‘Voor de Oranje Brigade,’ zei ze. ‘Heb je iets voor hen?’

‘Je? Zeg jij maar *u* tegen mij. En nee, daar moet je heel duidelijk in zijn. Dit is zeer secuur werk, geen loos gefladder in de berichtenstroom, daar zou chaos van komen.’ De woorden van de uil waren helder en precies; hier was absoluut geen ruimte voor dubbelzinnigheid.

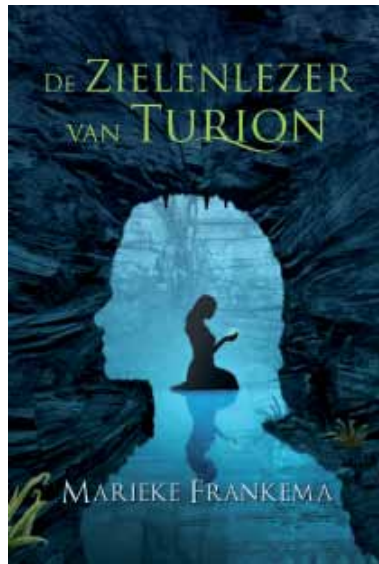
‘De wachters van de keizer... iets voor hen?’ probeerde ze. ‘Ze wachten op het antwoord wat ze met de zwaardbladen moeten doen.’ Het was een gedurfde zet, maar angstvallig wachtte ze op antwoord.

‘Nee, nee, nee.’ De uil concentreerde zich op een nieuw stukje perkament dat door een ekster aangedragen werd. ‘Aha, de hofmagiër vereist water voor de thee en om zich te wassen, een haardvuur en doe er ook maar een dubbele bewaking bij. Regel het met Gazull, direct.’

Firalijn verstilde. *De hofmagiër, bewaking?* Haar gedachten dwaalden af naar Jalvin omdat hij een paar uur geleden de hofwachter wilde spreken nadat ze op audiëntie bij de keizer waren geweest. *Hoe zou het hem vergaan, zou hij in orde zijn? Waarom was er extra bewaking nodig bij de hofmagiër?* Ze keek op en merkte dat haar andere taak op dit moment veel gewichtiger was. Daar hing alles van af. Haar zwaardbladen moesten worden gevonden, daarna pas Jalvin.

DE ZIELENLEZER VAN TURION

MARIEKE FRANKEMA

HOOFDSTUK 1

Ze kon nog terug.

Als ze wilde, kon Kaya weer afdalen in de parallelgangen, terug naar de wereld die ze had verlaten. Niemand hoefde ooit te vermoeden dat ze dit verboden niveau van de wold had bezocht. Dan vermeed ze de verbanning die onherroepelijk zou volgen als haar tocht werd ontdekt. Als ze terugging, kon ze veilig afwachten tot er een *dranin*, een prooi, verdwaalde in de donkere parallelgangen en vervolgens toeslaan op het terrein waar ze zonder meer de overhand had. Geen andere morturie hoefde te weten dat ze naar dit hogere niveau van de wold was geklommen, zelfs Prexx niet.

Maar dan? Er was geen tijd meer. De kinderen hadden honger. De tijd drong, nadat zowel Prexx als zij een paar keer waren teruggekeerd zonder dranin. Ze had het lang genoeg beneden geprobeerd.

Een vlaag van honger trok door haar lijf. De opwindning van de jacht won het nog van de slapte die haar lichaam steeds meer overnam, maar als ze langer wachtte, zou de zwakte winnen. Zou haar familie verhongeren... Kaya's mond trok verbeteren samen. Dat liet ze niet gebeuren.

Met een ruk trok ze zichzelf op aan een kei en zette zich af van de smalle richel waarop ze leunde. De aarde rook hier anders dan thuis, de geur van verrotting was subtieler en mengde zich met iets onbekends. Kaya kon er geen betere omschrijving voor vinden dan 'leven.'

Ze kwam op een laag begroeiing terecht, met planten die ze niet kende. Ze reikten naar het licht dat van boven over ze heen streelde. Hun groen was fel, veel feller dan in de diepten waar Kaya leefde. Ze streek even langs de bladeren, die er zo zacht en fris uitzagen dat ze er bijna in wilde gaan liggen. Maar ze zou niet toegeven aan honger en vermoeidheid. Niet nu ze zo dicht bij de oppervlakte was. Als ze sprong, kon ze misschien al voorbij de rand van de haar bekende wold kijken. Dat was een

idee dat nieuwsgierige kriebels door haar buik joeg. Ze pakte een taaie wortel vast en trok zichzelf op, zodat ze haar vingers op verboden grond kon leggen.

Het zonlicht was fel, veel helderder dan ze had verwacht door wat ze had gehoord uit de oude verhalen. Met haar ogen bijna dicht beseft ze dat die brandende bal niet eens hoog aan de hemel stond: de bomen en verlaten gebouwen waren in schemering en mist gehuld. Dit moest de ochtend zijn, of de avond. In ieder geval was het een goed tijdstip; als de zon volop had geschinen, had ze waarschijnlijk als een blinde mol rondgedwaald.

Ze hurkte ineen achter een afgebrokkeld muurtje, dat begroeid was met lange sprieten groen en mos dat iets weg had van het haar bekende skraa dat welig tierde onder de grond. Nieuwsgierig bekeek ze haar omgeving. Veel planten, hier en daar een oud gebouw. Het licht scheen overal, wat de wold liet schitteren en elke kleur liet sprankelen. Adembenemend.

Meer nieuwe geuren bereikten haar neus. In de verte hoorde ze iets lopen; brosse takken knapten en bladeren ritselden. *Een dranin?* Door de maalstroom aan indrukken wist ze dat niet zeker.

Zou deze laag van de wold krioelen van de dranins, zoals ze altijd had gedacht? In dat geval vond ze de regel dat morturie niet naar boven mochten, nóg onzinniger. Een goede morturie werd niet ontdekt: die ving wat hij nodig had en verdween weer in het duister. Hun wereld en manier van leven kwam niet in gevaar omdat zij hier was. Toch bleef ze op haar hoede.

Ze kwam overeind en blikte heel voorzichtig over de stenen, om de omgeving in zich op te nemen. Als het een dranin was, waar kwam hij dan vandaan? Welke kant ging hij op? Hij was in ieder geval duidelijk hoorbaar; in Kaya's ogen bewoog elke dranin zich zo lompe als maar kon. Des te beter, dan konden de morturie ze makkelijker vangen.

Om de overvloedige spanning een uitweg te geven, bewoog Kaya haar vingers. Gecontroleerd, net als haar ademhaling. De honger was gezakt; ze stond op scherp. Van top tot teen. Verborgen in de schaduwen wachtte ze af, haar bleke gezicht verborgen achter haar donkere haren. Als ze vaker bovenkwam, zou ze een strakkere tuniek moeten maken. De wind speelde met de soepele stof en zou haar verraden als-

Ja, het was een dranin! Hij kwam dichterbij. Weer boog ze haar vingers, alsof ze die al om haar prooi sloot.

Hoe anders zou het zijn, hierboven? Beneden liepen dranins als vanzelf in haar val. Meestal waren ze zo diep in de parallelgangen verzeild geraakt dat ze door uitputting nauwelijks nog in staat waren om zich te verweren — laat staan dat ze een ervaren morturie opmerkten wanneer die hen in de schaduwen opwachtte. Dat was het voornaamste kenmerk dat dranin van morturie onderscheidde; ze waren minder oplettend en stukken minder snugger. Dat ze geen medder bezaten, was een ander gebrek. Ze zagen er ook slap uit, met die nauwelijks glooiende lijn van hun nek naar hun onderrug.

Maar dit was hun terrein. Hoe sterk zouden ze zijn, hierboven? Kon ze deze verrassen? Zou hij zich net zo makkelijk laten overmeesteren als zijn soortgenoten die ondergronds ronddoelden?

De medder op Kaya's bovenrug roerde zich verlangend; de plooi opende zich en haar meddra kronkelde omhoog. Met de zwarte draad proefde ze haar prooi in de lucht. Een bekende sensatie beving haar: de gretigheid om zich te laven aan de dranin, de voeding die haar soort in leven hield. Ze zou het liefst nu al de ziel opzuigen; ze hunkerde naar de verlossende levensenergie.

Haar prooi kwam dichterbij. In de verte klonk de roep van een dier dat Kaya niet kon thuisbrengen, al meende ze vaag een klank te herkennen die ook weleens door de buizen weerklonk. Ze zou hier dagen in verwondering kunnen doorbrengen.

Daar! De voetstappen waadden door een waterplas, enkele tientallen passen van hier. Haar meddra bewoog wiegend mee met haar vingers, hunkerend om zich om de nek van de dranin te sluiten. Er tikte en klikte iets bij hem. Het klonk niet als een wapen. Eerder als een klok. Alsnog nam ze zich voor om extra waakzaam te zijn.

Het was werkelijk hoog tijd dat ze draande; ze kon haar meddra nauwelijks bedwingen. Ze moest zich echter beheersen. Een verkeerde zet kon ertoe leiden dat de dranin ontsnapte, of dat hij een wapen trok. Dranins moest je grijpen wanneer ze je net voorbij waren, met een welgemikte lus om de nek en dan trekken. Hard trekken, tot het gespartel stopte. Vervolgens stelde je de dood uit zodat je gezin vuurnin had, een prooi die nog leefde. Stuginn, dode prooi, was iets voor uiterste nood. Helemaal hierboven: wanneer ze hem hier doodde, zou het levende systeem van Dizary het lijk razendsnel opnemen en was ze hem waarschijnlijk kwijt.

Ze huiverde. Ze had bij haar beide grootouders gezien hoe hun levenloze lichamen voorgoed werden opgeslokt door de wold waarin ze leefden. De grond omwikkelde hen met inktzwarte tentakels, waarmee ze de duisternis in waren getrokken. Ook op de draninplaats had ze het zien gebeuren met de leeggezogen lichamen, als onderdeel van het jaarlijkse schooluitje naar die plek.

In de parallelgangen was de opname door Dizary naar verluidt een langzaam proces. Ze had van elke seconde gegruwd. Van hoe het hierboven ging, wilde zich geen voorstelling maken.

Nee, dat zou ze niet riskeren.

Bovendien ging de kwaliteit van een ziel van een stuginn snel achteruit. Als ze haar familie behoorlijk wilde voeden, was het noodzaak een vuurnin naar huis te brengen.

Ze zette zich schrap. Zodra ze het water niet meer hoorde opspatten, was hij de plas voorbij. Dan zou het nog zes stappen duren voor hij langs haar was en ze kon toeslaan. Drie... Twee...

Haar draad flitste snel en meedogenloos — de dranin was nauwelijks begonnen met een gil voordat ze haar slinger om zijn nek sloot en zijn luchttoevoer afkneep. Om zo weinig mogelijk weerstand te krijgen, zette ze zich schrap en tilde de dranin met haar meddra van de grond, zodat hij door zijn eigen gewicht bewusteloos zou raken.

Alleen al het gevoel van die warme hals, de vloeibare hitte van het bloed dat zich ophoopte aan beide kanten van haar meddra, de sparteling die ze zo goed kende en die niet lang zou duren...

Weer overviel haar de overweldigende neiging om te dranen, al was het maar om voldoende energie op te doen voor de tocht naar huis. Stugin was beter dan niets en als ze doorvoed was, kon ze het levende systeem ongetwijfeld voorblijven. De inspanning van het dragen van de dranin zou haar uitputten; ze werd nu al duizelig.

Maar dat kon ze de kleintjes niet aandoen. Yaralza was nog maar net begonnen met het zuigen van zielen; het kleine meisje had recht op kwaliteit. Meruvon groeide als kool, die had ook goede dranin nodig. En Prexx... Ze glimlachte. Nee, ze zou vuurnin meenemen. Dat hadden ze allemaal nodig. Ze zou de dranin meenemen naar hun woning. Desnoods nam ze de omweg door gang 700/4, waar de gladde grond slepen makkelijker maakte.

De man in haar lus verslaptte. Alleen zijn vreemde hoofduitrusting, een soort sieraad, bleef tikken, tot ze het ding kapottrok.

Rust daalde neer. Fijn.

Ze tastte zorgvuldig met de gevoelige punt van haar meddra naar de hals van de prooi. Er moest nog een zwakke hartslag te voelen zijn, maar geen spierspanning. Dan zat ze goed.

Wat had ze hiernaar verlangd. Het gevoel van verse dranin onder haar meddratop liet haar hart sneller kloppen, voerde de honger in haar lijf op. Ze had dranin zo lang moeten ontbereren, besefte ze. Hoe stond het met die hartslag?

Voordat ze het wist, had ze niet alleen haar meddratop tegen de

halsslagader van de man gelegd, maar ook haar zuigfunctie geopend.

Nee! Beheersing, Kaya!

Het abrupte sluiten van haar synaps was niet voldoende; het was als een vloed die niet langer te stoppen was.

Maar in plaats van levensenergie stroomden er beelden haar geest binnen.

Ze verstijfde.

Spelende kinderen, in een soort aangelegde open plek in een bos. Hoge bomen, stralend zonlicht dat door ruisende bladeren schitterde. Een kus, stiekem achter een vervallen gebouwtje, met een passie waardoor Kaya naar adem hapte. Een boekenkast die uitpuilde. Elk boek had hij gelezen — hij spaarde bijzondere boeken, had ze het liefst zo oud mogelijk.

De dood van een vader, immens verdriet dat door haar heen spoelde, dat een moment later plaatsmaakte voor het geluk van een geboorte. Ook eerst een zoon en daarna een dochter, net als bij haar. Liefde als een warm bad, meer zonnestrallen die twinkelden in een bos. Een vrouw die dichterbij kwam, met tranen in haar ogen.

Een brok in haar eigen keel en een droevig lied dat weerklonk in haar geest.

Maar was haar het meest overweldigde was nog wel een gevoel van gelukzaligheid dat haar borstkas binnenstroomde en uitstraalde naar haar hart, dat haar hoofd vulde met kalmte. Het was alsof er iets werd geheeld waarvan ze nooit had geweten dat het bestond, laat staan dat het kapot was. Het gevoel was zo krachtig, dat Kaya wankelde. Ze voelde zich thuis, gegrond, heel, vervuld van alles wat ze maar nodig kon hebben. Het was te veel!

Met een ruk trok Kaya haar meddra los. De drain viel hard op de grond en er brak iets. Hijgend keek ze neer op de man, die slap op het grauwe mos lag. Dranen gaf rust, gaf een gevoel van vervuld zijn, van verzadiging. Maar dit? Dit was een miljoen keer sterker.

Haar lichaam gloeide ervan, niet te vergelijken met de hitte van een koortsaanval. Het was... tintelend, pulserend, bruisend. Bezield.

Ze kon haar ogen niet van de dranin af houden. Een ring om zijn vinger — ze wist waarom hij hem droeg. De wapens op zijn rug waren nog van zijn vader geweest; hij had ze met zoveel eerbied omgespjt dat Kaya bij het zien van de zwaarden alleen al kippenvel kreeg.

Ze stapte achteruit.

Weer. Ze had weer een ziel gelezen En niet te zuinig dit keer. Haar ogen flitsten heen en weer, als om antwoord te vinden op een vraag die ze nog nooit hardop had durven stellen.

Al die jaren geleden, toen ze hetzelfde had gevoeld bij dat kind dat ze had overmeesterd... Ze had gedacht dat het niets was, dat het lag aan de jonge dranin wiens tijd nog niet was gekomen, dat het daarom krachtiger was binnengekomen dan normaal. Of dat het de opwindning was geweest van haar eerste succesvolle jacht, waardoor ze een speciale connectie had gekregen met die dranin die ervoor had gezorgd dat er indrukken bij haar boven kwamen.

De vreugde die ze had gevoeld, dat gevoel van heel zijn, had ze geschoven op het feit dat ze volwassen was geworden. Ze had het afgedaan als een eenmalig iets. Een ziel lezen was streng verboden, dat leerde elke morturie op school.

De schaamte en het schuldgevoel had ze weggestopt, zich ervan bewust hoe fout het was geweest wat ze had gedaan. Ook de pijn en de walging had ze onderdrukt, bedekt onder de trots dat het haar gelukt was een dranin te vangen, helemaal alleen, onvoorbereid en oppermachtig.

Bovendien, een dranin was een dranin. Emotie kwam daar niet bij kijken.

Maar nu... De herinneringen aan wat ze had gevoeld bij het kind stroomden haar geest binnen. Ze speelden zich af in haar gedach-

ten, alsof ze blij waren dat ze eindelijk mochten rondzwerven na zo lang te zijn onderdrukt.

Haarscherp zag ze weer voor zich hoe het kind van zijn ouders had gehouden, hoe het gescheiden was geraakt van de groep waarmee hij had gereisd. Zijn eenzaamheid, zijn onrust toen de duisternis van de parallelgangen hem had opgeslokt.

De doodsangst toen zij hem greep vloog haar nu weer naar de keel.

Het madeliefje dat hij plukte voor zijn beste vriendinnetje bezorgde haar kippenvel. En het moment dat hij stierf, terwijl zij het leven uit hem zoog...

Maar er was niet alleen zwaarte in die herinnering. Er was iets ontstaan in haar eigen lichaam. Het gevoel dat ze niet langer gebroken was, dat herkende ze van toen.

Hoe had ze het voor zichzelf gerechtvaardigd dat ze de ziel van een kind had gedraand? Ze was zelf nog een kind geweest, had niet beter geweten dan dat ze hoorde te dranen, had niet begrepen wat ze werkelijk had gedaan. Ze had de herinneringen resoluut weggestopt en zichzelf behoed voor krankzinnigheid.

Nu kwam alles terug en zag ze in dat ze een leven had genomen, een waardevol leven van een wezen dat net zoveel emotie, diepgang en waarde had als zij.

Wankelend stapte ze nog verder bij haar dranin vandaan, haar hart bonzend in haar borstkas. Waarom hadden de morturie eigenlijk de dranins nodig? Wat gaven deze prooien hun wat ze zelf niet konden krijgen? Waarom specifiek mensen, die zo leken op de morturie? En waarom vond ze dat nu ineens een probleem?

Natuurlijk, ze was zich vaag bewust geweest van het feit dat een dranin een leven had. Dat die ergens was opgegroeid, dingen had meegemaakt en niet vanuit het niets in de parallelgangen was verschenen. Het was verboden gebied, maar natuurlijk bestond er een uitgebreide wold boven de parallelgangen. Een wold die niet van de

morturie was en als zodanig dus niet van belang.

Elk bewustzijn van die wold, van de levens van de dranins, had ze uit haar bewustzijn gebannen sinds ze de ziel van het kind had gelezen.

Dit viel echter niet te negeren. De liefde die deze dranin koesterde voor zijn kinderen was net zo groot als haar liefde voor Meruvon en Yaralza...

Kaya slikte. Het leek of er een belangrijk besef diep in haar sluimerde. Ze kon er net niet bij, maar was zich bewust van de echo aan de randjes van haar geest. Het bracht haar uit haar evenwicht, of juist weer in balans?

Hoe kon ze haar familie nu voeden met deze dranin? Met deze man, die zoveel op haar leek?

Ze zonk neer op de grond. De aanblik van het stille lichaam op het grauwe mos vervulde haar met walging. Toch zou ze hem mee moeten nemen naar huis. Voor Prexx, voor hun kinderen. Voor zichzelf. Om niet te sterven.

Tranen sprongen in haar ogen; ze spreidde haar meddra uit tot een groene cape die ze rondom haar lichaam sloot, maar vond geen troost.

De dranin lag nog steeds doodstil. Misschien was het makkelijker wanneer hij inderdaad een stugnin was. Dan had ze vast geen last meer van die beelden en had ze geen tijd om te piekeren over wat hier eigenlijk aan de hand was, omdat ze hem niet in handen van het levende systeem mocht laten vallen. Of was het al te laat? Ze keek weg op het moment dat haar meddra zich om het bovenlichaam van de man wikkelde en zuchtte toen ze de hartslag nog voelde. 'Bij de Meesters...'

Honger voelde ze niet meer. Met een kreun hees ze de man omhoog. Ze besloot dat ze gang 700/4 zou nemen. Even deed ze haar ogen berustend dicht, voordat ze met een voorzichtige glim-

lach om haar lippen begon aan de afdaling terug naar Turion, de stad die diep weggestopt was in de duistere aarde. Haar thuis.

Beleef nu ook zelf het avontuur in de Wold van Dizary.

Bedankt voor het lezen.
Heb je ervan genoten?

Dit zijn alle boeken van Project Dizary

Elk verhaal is los te lezen.

Elk verhaal sluit goed aan op de andere boeken
van Project Dizary.

De boeken samen vormen de onthulling van een
groot geheim wat de wold in zijn greep houdt.

